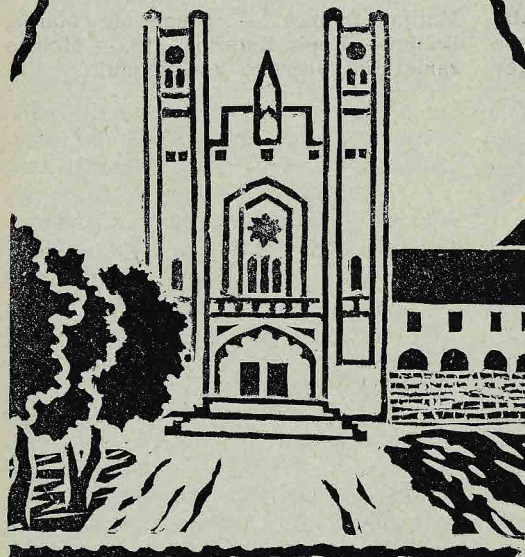
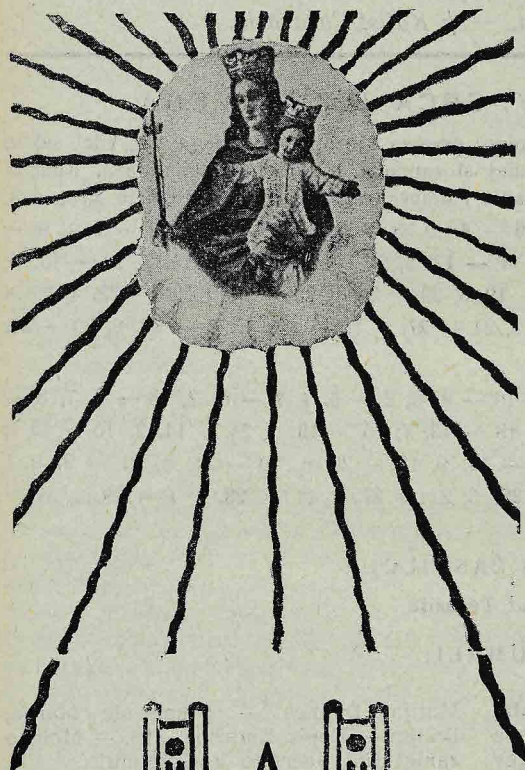

SALEZIJANSKI VESTNIK

LIST ZA SALEZ.
SOTRUDNIKE IN
SOTRUDNICE

s prilogo
MISIJSKA MLADEŽ

1930

LETO XXVI
ŠTEV. 3
MAJ
JUNIJ

Poštnina plačana v gotovini.

VSEBINA.

Kršćanska karitas in salezijanska družba. — Duhovniški poklici. — Socijalni pomen don Boscovega dela. — Za beatifikacijo Savia Dominika. — Sestra Marija Mazzarello. — Iz naših misijonov. — Dva nova mučenika. — Po priprošnji bl. Janeza Bosca. — Praznik Marije Pom.

SLIKE: † *Janez Francesca*. — *Otok Timor: gruča domačinov*. — *Otok Timor: pragozdna pokrajina*. — *Otok Timor: skupina domačincev*. — *Otok Timor: obilna južina*. — † *Škof Alojzij Versiglija*. — † *Kalist Caravario*.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA.

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V juniju: 1. 6 2 — 2. 3, 9 — 3. 4, 16 — 4. 9 28 — 5. 2, 30 — 6. 8, 23 — 7. 1, 9 — 8. 6, 14 — 9. 4, 9 — 10. 8 27, — 11. 6, 11 — 12. 5, 21 — 13. 1, 17 — 14. 7, 19 — 15. 9, 16 — 16. 3, 13 — 17. 5, 28 — 18. 6, 12 — 19. 3, 29 — 20. 9, 23 — 21. 8, 25 — 22. 4, 20 — 23. 7, 18 — 24. 5, 7 — 25. 7, 15 — 26. 9, 24 — 27. 1, 10 — 28. 3, 22 — 29. 6, 30 — 30. 2, 24 — 31. 4, 26.

V juliju: 1. 2, 22 — 2. 7, 17 — 3. 9, 16 — 4. 6, 2 — 5. 4, 7 — 6. 2, 13 — 7. 7, 8 — 8. 1, 30 — 9. 6, 5 — 10. 9, 23 — 11. 2, 18 — 12. 7, 26 — 13. 5, 24 — 14. 2, 15 — 15. 4, 14 — 16. 1, 9 — 17. 7, 10 — 18. 2, 3 — 19. 9, 12 — 20. 5, 19 — 21. 4, 21 — 22. 2, 1 — 23. 1, 6 — 24. 6, 25 — 25. 4, 29 — 26. 6, 27 — 27. 8, 11 — 28. 9, 4 — 29. 2, 31 — 30. 5, 20 — 31. 6, 28.

NOVI ČASTILCI:

21. 8, 25. — Žitnik Terezija; — Horvat Terezija.

UMRLI:

Aleš Katarina, Radomlje — Mrak Marija, Javornik — Belič Ivana, Ljubljana — Skomavec Marija, Javornik — Pengov

Marija, Duplica — Brumskole Marija, Bršljin — Kopše Katarina, Žiri. — Molimo zanje! Naj počivajo v Gospodu!

LETO XXVI. MAJ-JUNI ŠT. 3. 1930.

SALEZIJANSKI VESTNIK

LIST ZA SALEZ. SOTRUDNIKE IN SOTRUDNICE.

Krščanska karitas in salezijanska družba.

Na temelju nauka božjega Učenika, da je zapoved ljubezni do bližnjega enaka zapovedi ljubezni do Boga, se je v sv. cerkvi čudovito razvila krščanska karitas t. j. dejanska ljubezen do bližnjega, ki je krščanstvu nekaj povsem svojskega, česar niso poznala druga verstva.

Že prvi kristjani so pokazali, kako nauk Kristusov o ljubezni do bližnjega praktično pojmujejo; in to v tako odlični meri, da so se jim pogani čudili, rekoč: „Kako se ljubijo med sabo!“

Ko pa je sv. cerkvi zasijala doba prostosti po Konstantinovem razglasu, je krščanska karitas pognala najbujnejše cvetove. Nastale so bolnice, hišalnice, sirotišča, hospici za romarje in popotnike, ubožnice in številne druge ustanove v prid trpečemu človeštvu. V njih so našli tolažbo, oskrbo in zavetje vsi potrebni brez izjeme: kristjani in nekrstjani. Ta, vse obsegajoča ljubezen je bila ena izmed najizrazitejših prednosti katoliške cerkve.

Pa še danes je krščanska karitas sila, ki jasno priča o božjem izvoru tiste vere, iz katere poteka.

Zlasti v zadnjih stoletjih je še posebno uboga in zapuščena mladina bila predmet najnežnejše ljubezni in skrbne pažnje onih od Boga razsvetljenih mož, ki so si vzeli za življensko nalogo delovati in žrtvovati se za lajšanje bede, ki tare ubogo človeštvo. Med tistimi, ki so se posebno v tem odlikovali, je bil tudi naš ustanovnik bl. Janez Bosco.

Ljubezen tega izrednega moža se je raztegala na vse ljudi in na vse sloje, toda v prvi vrsti je ljubil mladino in ji posvetil vse svoje moči.

Zbiral jo je v svojih zavodih, da jo je otel ulici in jo rešil pogubnih vplivov razjedajočih družabnih razmer. Nepregledno je število tistih mladeničev, ki so našli pri don Boscu dušnega in telesnega kruha ter možnost vzgojiti se v dobre državljane, sposobne si pošteno služiti svoj kruh.

Toda kako je don Bosco vršil delo krščanske ljubezni do mladine? Tako kakor mu je narekovala vera in pamet, ki sta ga vodili pri vseh njegovih podjetjih. Od tistih svojih gojencev, ki so imeli kako premoženje, je zahteval, da so sami prispevali po svojih močeh za lastno vzgojo in ni nikdar dovolil, da bi užival sadove dobrodelnosti, kdor ima kaj lastnega premoženja. Dejal je večkrat, da bi s tem delal krivico tistim, ki ničesar nimajo. Za tiste pa, ki sami res ničesar niso imeli, ki so bili ubogi in zapuščeni v pravem pomenu besede, je skrbel velikodušno in pri tem popolnoma zapupal previdnosti božji, ki ga ni nikdar zapustila, in mu večkrat tudi čudežno priskočila na pomoč, da je zmožgel ogromne stroške za vzdrževanje svojih gojencev.

In danes? Ali se je salezijanska družba oddaljila od zgleda svojega ustanovnika? Nikakor ne. Ona v svojih dobrodelnih napravah hodi zvesto po njegovih stopinjah in goji le eno željo, da bi se nikdar niti za las od njih ne oddaljila. Ogromno je število tistih, ki v salezijanskih zavodih še danes prejemajo vzgojo popolnoma brezplačno in tako uživajo sadove krščanske dobrodelnosti salezijanskih sotrudnikov in sotrudnic. Pa tudi še danes velja načelo, da kdor ima kaj lastnega premoženja, mora sam po možnosti

prispevati za vzgojo. Zato je še večje število tistih gojencev, ki le deloma krijejo stroške za svojo vzdrževalnino. Česar sami ne premorejo, dopolni krščanska karitas našega blagega sotrudištva. Le neznatno je po naših zavodih število tistih, ki sami krijejo vse vzgojne stroške. Znano je namreč, da naši zavodi niso namenjeni boljšim slojem, ampak le srednjim in nižjim.

Kaj sledi iz tega? Da salezijanska družba vrši še danes, kot v don Boscovih časih ono veliko nalogo, ki jo je prejela od božje previdnosti. Delovanje salezijanske družbe tudi danes jasno priča pred svetom, da je krščanska karitas še vedno neusahljiv vrelec, iz katerega potekajo dobrodelne naprave v prid ubogim in trpečim.

Duhovniški poklici.

Med Ljutomerom in Mursko Soboto, dvajset minut od prijazne veržejske postaje in bistrre reke Mure se dviga na rodovitnem Murskem polju visoko, dvonadstropno poslopje: salezijanski zavod Marijanišče. Zračni in solnčni so njegovi prostori.

Lična in mična je kapelica letos prenovljena in okrašena z umetnim oltarjem, po načrtu akademskega kiparja Tineta Kosa iz Ljubljane. V njej kraljuje Marija, Mati dobrega sveta. Dobro jo poznajo vrli prebivalci Murskega polja, Slovenskih goric in Prekmurja in radi jo imajo. Koliko src je zadobilo pri njej zaželeni mir! Pa tudi v časnih stiskah je že marsikoga rešila. Zato prihajajo v tako obilnem številu v kapelico, zlasti meseca maja.

Posebni ljubljenci Marije, Matere dobrega sveta, so pa dečki, mladeniči, ki stalno bivajo v njeni hiši. Mnoge je sama privedla v svoj zavod, da razvije v njih srcih kal redovniškega in duhovniškega poklica, ter si tako pripravi bodoče apostole slovanske mladine. Blagor njim časno in večno, če bodo sledili vztrajno nasvetom dobre Matere!

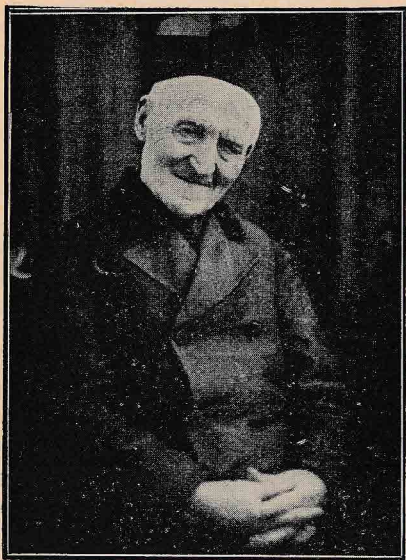
V zavodu je humanistična gimnazija: štirim razredom nižje gimnazije se pridruži letos še peti. Veselo in živahno je življenje veržejskih dijakov! Godba, petje, glediške predstave, slovesni prizniki, sprehodi ob bistro šumeči Muri lajšajo in slajšajo resno učenje. Koncem šolskega leta polagajo izpite

na državni gimnaziji v Mariboru. Po peti gimnaziji so jim odprta vrata v salezijanski novicijat na Radni pri Sevnici.

Po srečno dovršenem novicijatu nadaljujejo tri leta gimnazijo in napravijo zrelostni izpit, nakar dve leti sodelujejo pri vzgoji mladine po naših zavodih. Tej praktični preiskušnji sledi štiri leta bogoslovja in slednjič napoči dan, o katerem so že davno sanjali, dan, ki jih posveti v duhovnike, jim odpre novo polje, poveri svete, vesele naloge v Gospodovi službi.

Ali veste, dragi starši, ki verujete, da je božja previdnost izbrala bl. Janeza Bosca za velika dela v bližnji bodočnosti, ali veste vi za semenišče duhovskih poklicev v Veržeju? Zakaj bi ne žrtvovali nekaj denarja in pripomogli nadarjenemu sinu, da se posveti Bogu? Ne morete njega in sebe bolj preskrbeti za čas in večnost. Stroški so razmeroma majhni in le do sprejema v novicijat.

Ali veste cenjeni sotrudniki in sotrudnice, da je bl. Janez Bosco često ponaviljal besede sv. Vincencija Pavelskega: „Ni boljšega in večjega dela na svetu, kakor vzgojiti duhovnika,“ in da je eden glavnih namenov njegove družbe vzgoja duhovskega naraščaja? Prosimo, pomagajte pri vzvišenem delu! Morda poznate v svojem okraju kakega nadarjenega mladeniča z znaki duhovskega ali redovniškega poklica? Poučite ga o veržejski šoli. Sprejemajo

† *Janez Francesca, najstarejši član salezijanske družbe, ki je umrl dne 17. januarja 1930.*

se fantje v starosti od 12—20 let.

V veržejskem zavodu obstoja „Delniška družba“ za vzgojo duhovnikov, ki s stalnimi mesečnimi prispevki podpira revnejše dijake. Dobro naložen denar, kojega obresti bodo dvignili v nebesih. Pridružite se ji! Molite z nami za duhovske poklice! Po navodilu bl. Janeza Bosca molimo vsak dan: „O Marija Pomočnica, varuj svete poklice in pomnoži število božjih služabnikov, da se kraljestvo Jezusa Kristusa ohrani med nami in razširi do konca sveta!“

REDOVNI SOBRATJE POMOČNIKI.

Don Bosco ima v svoji družbi tudi sinove ki niso duhovniki, to so *sobratje pomočniki*, kakor jih je on navadno nazival. Nekateri pomagajo pri domačem delu v zavodu, na vrtu, polju, drugi se izučé za mojstre, strokovne učitelje, kapelnike, pevovodje... Važno in uspešno je njih delo pri razširjanju kraljestva božjega med mladi-

no. Za njih izobrazbo skrbi salezijanska družba. Le če gre za šolanje Sprejemajo se nadebudni mladeniči do 30 leta izjemoma tudi starejši. Posebno pred novicijatom, prispevajo starši. dobrodošli so čevljarški, krojaški, mizarški, tiskarski in knjigoveški pomočniki. Kdor se želi posvetiti misijonom, najde tu pot do uresničenja svojih želja. Vsak salezijanski zavod sprejme take kandidate, zlasti pa še zavod v Veržeju, na Rakovniku v Ljubljani in na Knežiji v Zagrebu.

KONVIKTI.

V Ljubljani na Rakovniku, V Murski Soboti, v Zagrebu (Vlaška 38) imamo zavode - konvikte za dijake, ki obiskujejo kako javno srednjo šolo. V konviktih imajo dijaki poleg zdravega stanovanja, tečne hrane in dobre družčine, tudi brezplačne instrukcije in posebno negovanje duhovnega življenja. V njih se razvijajo duhovski poklici, zavedni izobraženci, ki cenijo nad vse bogastvo žive vere v Kristusa Kralja.

OBRTNE ALI STROKOVNE ŠOLE.

Obrtne ali strokovne šole za čevljarje, krojače in mizarje nudijo poleg strokovnega pouka, tudi splošno višjo izobrazbo v jezikih, računstvu, risanju, petju in nastopih. Njih najlepši smoter pa je vzgojiti iz mladeničev može, ki bodo prežeti s krščanskimi načeli, Kristusovim duhom. Da se doseže tak uspeh, je pač vredno žrtvovati svotico denarja, ki ga stane taka vzgoja. Skoro polovico dneva preživi deček izven delavnice, v šoli, učilnici in pri drugih vajah, kar vzgojo podraži. Pri vsem tem so stroški primeroma majhni in se kmalu dobro obrestujejo. Posebne ugodnosti se dovolijo učencem, ki so se odločili za salezijanski ali misijonski poklic.

Pojasnila o teh šolah lahko dobite v salezijanskem zavodu na Rakovniku v Ljubljani.

Socijalni pomen don Boscovega dela.

Poljski časopis „Kurier Lodski“ je svoječasnno objavil sledeči članek, ki nam kaže, kako visoko cenijo Poljaki delo našega blaženega ustanovnika. Salezijanske naprave so na Poljskem močno razširjene. Salezijanci imajo tu 28 zvodov, kjer se vzgaja mladina za boljše bodočnost.

Sredi preteklega stoletja se je pojavil izreden mož, genijalni vzgojitelj, mladinski apostol, ki ga je poslala božja previdnost, mož, ki pomeni važen mejnik v razvoju krščanske kulture. Ta mož je bil turinski duhovnik Janez Bosco.

Nastopil je prav v tisti dobi, ko so se začeli gibati delavski sloji, ko so dozorevali grozeči socijalni prevrati. Mnogi so tedaj varali sebe in druge z obetanjem, da bo nastopila zlata doba za človeštvo, kakor hitro bo vso zcmiljo prepregel gozd proti nebu kipečih tovarniških dimnikov. Sredi hrupa sikajočih strojev so prisluškovali omanmi napovedi boljših časov in sanjali o sreči in splošnem blagostanju.

Iz teh opojnih sanj pa se je človeštvo kaj kmalu prebudilo. Prišlo je do bridkega spoznanja, da nadvlada hladno računajočega, brezdušnega kapitalizma prinaša razočaranemu svetu bedo delavskih mas, splošno nezadovoljstvo, morečo zavist in brezobziren razredni boj.

V velikih industrijskih središčih so se pojavile razdiralne in razkrojevalne sile, ki so zastrupljemale duše ponižanih in razžaljenih, ki so razpalile najnižje strasti in ogrožale obstoj vsega socijalnega reda. V takih središčih so našla mogočen odmev najradikalnejša gesla izzivajoča na splošno revolucijo in anarhijo. Temu se je pridružila še splošna pokvarjenost, ki je zavzemala vedno večji obseg zlasti med mladino. Duše in srca so se vedno bolj odtujevale pravemu idealizmu. Mnogi prevaranih delavskih mas so ved-

no bolj grozile z divjim požarom, ki bi uničil vse pridobitve tisočletne kulture.

Oblaki na obnebu socijalnega življenja so bili vedno bolj temni in grozeči. Vodilni krogi so bili vedno v večjem strahu in trepetu, ker niso vedeli, kako preprečiti neizogibno katastrofo. Brezuspješni so bili vsi njihovi napori, da bi zaježili zlo, ki je dan za dnem naraščalo kot grozeči val razpenjenega morja.

Nič čudnega! Saj so z novimi časi nastopile nove potrebe, spričo katerih so bila brez moči vsa obrabljena gesla iz prejšnje dobe. Nekdanje teorije so se izkazale brez življenske moči, ker so se že davno preživele. Postale so mrtve formule, okostenele fraze, ki jim je bila zaprta pot v ljudske duše. Nekdanji voditelji s preživelimi nazori niso bili več kos svoji nalogi, ker niso doumeli novega časa in se niso znali prilagoditi novim razmeram.

Trebalo je odgojiti novega človeka in sicer sodobnega človeka, s praktičnim pojmovanjem o življenju. Tega ogromnega dela se je lotil bistroidni, sila globok poznavalec najglobljih tajnosti človeške duše — *Janez Bosco*.

V mogočnem poletu svojega vse obsegajočega duha, je jasno pregledal ogromne obrise novodobnega tako zapletenega socijalnega organizma, prisluškoval je njegovemu utripanju, doživljal v svoji dovzetni duši vsak pretresljaj, vsak nemir in vso skrb novega časa, včustvoval se je v vse bolesti, v njegovem srcu so našle odmev vse krivde in obupavanja sodobnosti in njene bolečine. Tako je dotikal korenino vsega zla in našel zanj zdravilo.

S čudovito jasnostjo je gledal pred sabo ves razvoj započetega socijalnega gibanja, spoznal je nujnost, da se upoštevajo vse upravičene zahteve zdravo pojmovanega napredka in spremenjenih življenskih razmer. Iz tega spoznanja je zamislil novega človeka, ki mu

svetovni nazor sloni na Kristusovi ljubezni. Tak novodobni človek bi bil ne samo sposoben ozdraviti razpadajoče temelje socijalnega reda, ampak tudi pričarati v življenje novega solnca in nove toplote za nov razmah, ki bi mu bila temelj harmonična solidarnost in splošna zadovolnost.

Da izpolni veliko nalogo, ki mu jo je poverila božja previdnost, je zamislil tako čudovito lep vzgojni sistem, ki mu pravimo preventivni ali preprečevalni sistem. S praktičnim delom je na vzgojnem polju dosegel toliko uspehov, da so strmeli nad njim vsi vzgojni teoretiki njegovega časa. Zgradil je vzgojne zavode, v njih je zbiral sirote, zapuščene in vse tiste, ki so bili potrebni nege in tople ljubezni. Učil jih je s poštenim delom si služiti kruh in tako biti koristni člani človeške družbe. Po nekaterih letih je poslal v širni svet svoje pomočnike, svoje ljudi, ki so znali tudi v najtežavnejših prilikah ohraniti duševno ravnotežje in zdrav optimizem. Povsod, kamorkoli so šli, so se neustrašeno lotili dela za prerod ljudskih mas, ne z utopističnimi teorijami, ampak z neumornim delom za neumrjoče duše.

Da bi svojemu delu zagotovil trajnost, je ustanovil salezijansko družbo,

družbo Hčera Marije Pomočnice in zvezo salezijanskega sodelništva. Pod svojo zastavo je zbiral vrste požrtvovalnih bojevnikov, ki jim je znal vcepiti v srce nezlomljivo vero v zmagovalno silo onih plemenitih klic, ki jih v nobeni, na videz še tako ponižani duši ne manjka. Z geslom: Daj mi duše, drugo vzemi, je hotel, da bi prerodili svet v smislu novega socijalnega reda, ki vodi človeka preko zemeljske sreče k večni sreči, k Bogu.

Vse življenje tega velikega apostola, je bilo življenje dela, truda in nadčloveških naporov. Bojevati se je moral z težavami vseh vrst, pa njegov duh ni klonil, dokler ni dosegel svojega cilja, dokler ni izvršil poslanstva, ki mu ga je izročila božja previdnost.

Danes je njegovo delo razširjeno po vseh delih sveta. Okoli petnajst tisoč vzgojiteljev in vzgojiteljic deluje pod njegovo zastavo v več kot tisoč zavodih in domovih. Do pol milijona gojencev dobiva v njih svojo vzgojo in se pripravlja za življenje. Še večje pa je število sodelnikov in sodelnic, ki jih navdaja isti idealizem in jih vodi isti smoter v čast božjo in zveličanje duš. Delo za socijalno preroditev ljudskih mas na podlagi večnostnih načel je v polnem razmahu.

Za beatifikacijo Savia Dominika.

Dne 9. marca t.l. prav na 70. obletnico njegove smrti, so slovesno odkrili na dvorišču Oratorija v Turinu kamenit spomenik Savia Dominika, don Boskovega gojenca, ki je umrl v sluhu svetosti v starosti 15 let. Ob tej priliki priporočamo vsem sodelnikom in sodelnicam, naj molijo v ta namen, da bi bil ta božji služabnik čimprej proglašen za blaženega. Kdor je po njegovi priprošnji prejel kako posebno milost, zlasti čudežno ozdravljenje, naj to čimprej sporoči uredništvu Sal. vestnika, da se tako zaupanje do tega angelskega mladeniča vedno

bolj širi in s tem pospešuje njegova beatifikacija.

Nekoč so vprašali Pija X. kaj misli o Dominiku Saviu. Odgovoril je: „Kaj mislim? To je pravi vzor, primeren za mladino današnjih časov. Mladenič, ki je ohranil krstno nedolžnost, in pri katerem v kratkih letih njegovega življenja ne opazimo nobene napake, je resnično svetnik. Kaj naj zahtevamo več?“ Na ugovor, da je Savio Dominik premlad, da bi ga dvignili do oltarske časti, je odgovoril: „Prav njegova mladost nas mora k temu nagibati. Saj je prav za tako mladega fanta še

posebno težko doseči tako visoko stopnjo svetosti. Saviu se je to v polni meri posrečilo. Bral sem njegov življenjepis, ki ga je spisal don Bosco: prepričal sem se, da zasluži biti postavljen za vzornika krščanske popolnosti. Ne oklevajte več, naj se zadeva njegove beatifikacije kolikor mogoče pospeši.“

Tudi Benedikt XV. je bil občudovalec Dominika Savia. Sam je pripovedoval, kako je v mladosti po naročilu svoje matere z veseljem prebiral njegov življenjepis. Pij XI. pa je večkrat s spoštovanjem omenil tega mladost-

nega vzornika zlasti v zvezi z bl. don Boscom. V apostolskem pismu z dne 13. junija 1926. ob stoletnici kanonizacije sv. Alojzija, imenuje Savia Domiza malo časa prepustil v občudovanje nika svetniško dušo, ki jo je Bog le ljudem na zemlji.

V tolažbo tistim, ki imajo zaupanje v tega služabnika božjega, bodi povedano, da bo 1. julija tega leta predpisana razprava pri rimski kongregaciji o njegovih junaških čednostih. To je prav važen korak, ki naj vodi do beatifikacije. Molimo v ta namen, da bi se vse po sreči izvršilo!

Ivan Delpin

Sestra Marija Mazzarello, prva predstojnica Hčera Marije Pomočnice.

KAKOR ČEBELE.

Kadar je uljnjak prenapolnjen, čebele rojijo. Tudi Hčere Marije Pom. so pričele rojiti. V Mornese jih je bilo že štirideset. Zato se je odtrgal iz božje trdnjave prvi roj čebelic, ki so šle reševati duše. Vodila jih je sestra Feliciana Mazzarello. —

„Pa kaj bomo počele v Borgo S. Martino? so radovedno spraševale sestre.

„Skrbele boste za perilo, kuhale boste, odprle delavnico za vaške deklice in ustanovile oratorij... —“ tako jim je odgovorila mati.

A slovo je bilo težko. Nekatere so jokale. Vse pa so bile žalostne. M. Mazzarello jim je tolažila in jim dajala še radnje nasvete:

„Zvesto izpolnjujte naša pravila! Ljubite uboštvo in zatajevanje! Bodite pobožne in ljubite se med seboj! Vse delajte v večjo čast božjo!

In šle so v Borgo S. Martino. Polje se je širilo. Potrebovali so božjih delavk v Bielli, v Bordigheri, v Sesti Levante; in potem v Nizzi, v Chieri. In Hčere Marije Pom. so šle v mesta in vasi, zasejale božje seme v mladino ter rešile mnogo duš.

V štirih letih je osem rojev zletelo iz Mornese in ustanovilo osem novih družinic.

ČEZ MORJE.

Don Bosco je bil velik apostol. Njegov bojni klic je bil: „Dajte mi duš!“ Veliko jih je že iztrgal iz krempljev satanovih. Reševal jih je v Evropi, pričel jih je reševati v Ameriki in v duhu je že gledal, kako se razprezajo že po vsem svetu njegovi sinovi kakor velika ribiška mreža, da ulove duš za Kristusa.

V letu 1877. je mislil v tretje poslati svoje sinove v Ameriko, med divje Hivare svoje sinove v Ameriko, med divje Hivare. Vodil naj bi jih don Costamagna in v pomoč naj bi jim bilo nekaj Hčera Marije Pomočnice.

„Čas je, da začno z misijoni tudi naše sestre“ — je dejal don Bosco.

Novica je v Mornese zbudila silno veselje in veliko navdušenje.

„Katere se za to čutijo, naj mi povedo!“ je dejala mati, ko jim je prebrala don Boscovo pismo. Razložila jim je veličino misijonskega poklica in jim ni prav nič prikrižala žrtv, ki jih zahteva.

„Zapustiti boste morale domovino, drago mater, svojo družino in morda za vedno.“

In glejte! Kljub žrtvam in bridkosti slovesa vse žele v misijone, vse hočejo delovati v vinogradu Gospodovem, med pagani in divjaki.

Izvoljenih je bilo le šest: šest prvih junakinj iz družine don Boscovih hčera.

Zelal pa je don Bosco, naj se njegove prve misijonarke poklonijo sv. Očetu. Naročil je torej don Caglieru, naj jih sprevede v Rim.

Še so. Spremljala jih je mati. Dolga je bila vožnja, vso pot je mučil mater Mazzarello hud glavobol; trpela je in bolečine darovala za svoje hčerke. A bolj od bolečin jo je trpinčila misel na Rim, na Vatikan, na sv. Očeta. Kako se bo vedla pred namestnikom Boga samega, ona nevedna, preprosta, kmeiška žena? To svojo bojazen je razodela don Caglieru.

„Gospod duhovni voditelj, kaj si bo neki mislil papež, ko ugleda pred seboj mene, revno in nevedno kmetico, namesto izobražene in olikane predstojnice? Naša ustanova gotovo izgubi na ugledu.“

Don Cagliero jo je osrčil, čudeč se toliki ponižnosti; ostalim sestram pa je pošepnil:

„Ali ste slišale? V vzor vsem bodi!“ Dospeli so v Rim, v večno mesto, v središče sv. cerkve. Sestram je srce močnejše utripalo, ko so stopale po svetih tleh, prepojenih s srčno krvjo milijonov mučenicov. Tudi mati Mazzarello je bila v dno duše ginjena; Bog ve, kaj je njena verna duša prosila Gospoda tiste dni, zase, za svoje hčerke! Bog ve, kaki sklepi so se porajali v njenem srcu! Morda si je celo zaželela mučeniške krvi! Ne vemo. Znan pa nam je tale dogodljaj, ki govori jasno in prepričevalno, kako zelo je ljubila mati Mazzarello ponižnost. Naj nam pripoveduje ena izmed sestra misijonark:

„Mati ni pustila, da bi me količkaj trpele; stregla nam je kakor dekla in se ljubeznivo zanimala za naše najneznatnejše potrebe. Nase se ni ozirala. In vendar je ona sama največ trpela. Strašni glavobol ji med potjo ni dal miru, zdaj jo je prišel naravnost mučiti tako, da je za nekaj časa oglušila. In ona? Z nasmehom na ustih se je z nami šalila. Da bi se vsaj zavila v toplo ogrinjačo! Nima je. V katakombah je nalletela na mlajlega klerika, ki je trepetal v vročici, smilil se ji je, zato ga je ogrnila s svojo ogrinjalko. In zdaj? Kupiti novo, bi bilo po njenih mislih proti duhu uboštva. — Nadela si je torej sivkasto, preprosto ruto, kakor jih nosijo kmetice na deželi. — In taka je hodila po šumečih rimskih ulicah: vrhovna predstoj-

nica naša. Sramu ji ni bilo brati z obraza, tako je odmrta svetu. Me smo z svetim občudovanjem zrlle prizor tolike ponižnosti. In ko smo odpotovale proti Ameriki, smo vzele s seboj preprosto ruto kot drag spomin na ljubezen, ki jo jo gojila mati do uboštva in ponižnosti.

Pred sv. očetom je pa bila vsa iz sebe. Pogled na sivolasega starčka jo je v dno srca ganil, da je vzkliknila:

„Gospod, potolaži svojega svetega namestnika na zemlji!“

Pij IX. se je prav očetovsko zanimal za novo ustanovo.

„Pa odkod neki jemlje don Bosco toliko sestra?“ je začuden vprašal don Cagliera.

„Svetost, iz rok božje Previdnosti!“ Sv. Oče se je z zadovoljstvom ozrl na mater Mazzarello in na pričujoče sestre, jih osrčil in jim nato v velikem ginjenju podelil apostolski blagoslov. Ko so sestre odšle, je sv. oče dejal don Caglieru, da veliko upa od nove ustanove, češ, da že iz obraza njih predstojnice odseva žar čednosti.

Sestre so videle sv. očeta in govorile ž njim, ugodile so želji don Boscovi, zato so zapustile večno mesto in krenile proti Genovi. Tam jih je že čakal don Bosco in jih sprejel kakor oče. Govoril je vsaki posebej prav na srce in jih osrčeval za težavni misijonski poklic.

Napočil je dan slovesa. Bil je mrzlo novembrsko jutro in morje je nemirno vzdigovalo valove, ko so misijonarji in misijonarke, don Bosco in mati Mazzarello stopili v barko in zaveslali proti ogromni ladji, ki je kakor ukopana čakala za lučaj daleč od obrežja. Stopili so na krov in se zgrnili sinovi krog don Bosca, hčerke krog matere Mazzarello, da jim da zadnjih opominov in pošepeče zadnji pozdrav. V trenutku so pa vsi utihnil: don Bosco je dvignil svečeniško roko v blagoslov in njegove ustnice so dahnil nad klečečimi:

„Pojdite, Gospod bodi z vami!“ Pojdite! Don Bosco razpošilja svoje sinove in hčere po vsem svetu, kakor nekoč božji Zveličar apostole: „Pojdite in učite vse narode!“ In sinovi gredo, ker jih pošilja don Bosco, gredo, ker jih pošilja po njem božji Zveličar sam.

Ob tem prizoru so vsi zaplakali. Mati Mazzarello je še poslednjikrat objela ihteče hčerke in se sunkoma pognala v barko, kjer jo je že čakal don Bosco. Zaveslali so k bregu. Tudi parnik je zapiskal,

zaoral v valove in odplul na visoko morje. Zbogom! Zbogom!

IZ NORMESE V NIZZO.

Slišal sem praviti, da so misijonarji seme novih poklicev. Ta prislovica se je uresničila pri Hčerah Marije Pomočnice. Že po odhodu prvih misijonark, se je število sestrá znatno povečalo. Ko se je pa naslednje leto zopet desetorica hčera podala v misijone, se je še v istem letu morneški zavod kar prenapolnil z mladimi redovnicami. Premnogo nadebudnih mladenk Mazzarello ni mogla sprejeti, kajti nedostajalo je prostora.

Don Bosco se je sicer veselil izrednega blagoslova božjega, vendar je bil tudi v nemajhnih skrbeh. Nekdo mu je svetoval naj zavod razširi, a don Boscu se ta nasvet ni zdel pameten. V Mornese je podnebje skrajno neugodno, zato je mnogo sestra bolehalo, bolniška soba je bila vedno polna. In potem vas leži bi rekli za božjim hrbtom, promet je zelo otežkočen, ceste razrite in železniška postaja precej oddaljena. Ti razlogi so nagnili don Bosca, da je obrnil pogled v drugo smer in ga ustavil v Nizzi Monferrato. To je prijazno mestece v dolini, ki jo obdaja prijazno gričevje in jo varuje pred ostrimi vetrovi. Tu je kupil samostan Matere Milosti, ki ga je bila država ugrabila oo. kapucinom in je povabil svoje duhovne hčere, naj se v njem nastanijo.

Morneški zavod se je začel prazniti. Najprej so ga zapustile mlajše, bolehné sestre, potem gojenke, potem novinke, tako da se je krog ob materi Mazzarello vedno bolj krčil. Slednjič je don Bosco določil, naj se tudi ona preseli v Nizzo.

To je bil hud udarec za njeno srce. Mornese je bil sicer pozabljena gorska vas, vendar ljubila jo je, saj je bila njen rojstni kraj, poln dragih spominov. In tu sta bivala še njen oče, mati....

„Ne, treba je, da grem. Don Bosco tako hoče. Moram iti, kamor me kliče pokorščina. Zbogom družina! Mati, zbogom!“

Odtrgala se je z domače vasi in se podala v Nizzo med svoje hčerke, ki so z veselim navdušenjem sprejele.

ANKA, JUDOVSKO DEKLE.

Tiste dni pa je zadel sestre močan

sunek. Kakor trn se je zasadil v srce m. Mazzarello ta -le žalosten dogodek.

Anka, judovsko dekle, se je zatekla k don Boscovim sestram v Nizzo in zahrepenela po krstu.

„Pridite, pridite!“ jo je veseo sprejela mati. „Nepričakovana sreča za nas, ako vas pripravimo na veliki korak.“

Ko je Ankina družina zvedela za namero, je zagnala krik in vik ter raztrosila novico po vsem mestu. Črn oblak se je zgrnil nad ubogimi sestrami.

Mati Mazzarello se ni vznemirila.

„Zaupajmo sestre! Varuje nas Marija Pomočnica. Če se tudi zažene v nas cela vojska, Marija nas bo rešila!“

Anka je trpela. Oče se je togotil, bratje so sikali vanjo. Ni ji bilo moči več vztrajati. Iz Nizze je zbežala v Turin, k don Boscu.

Sorodniki niso mirovali. Zatekli so se k oblastem: češ, da hočejo don Bosco in sestre Anko siloma krstiti. Nič ni pomagalo odločno zanikanje Ankino. Novica se je razširila na vse štiri vetrove. Protiversko časopisje v Turinu, Milanu in celo v Rimu, je zadevo strahotno raztegnilo in pisalo o nezaslišanem nasilju, ki ga don Boscove sestre vrše nasproti neizkušnim deklicam.

Okrajni sodnik pa je pričel z zasliševanjem. Anka je jasno izjavila:

„Gospodje, jaz ne trpim nlkakega nasilja. Svobodno sem se odločila za katališko vero. Mislim, da v 21 letu svoje starosti...“

„Res“ je dejal sodnik — „gospodična je polnoletna, zato ji zakon dovoljuje svobodno veroizpoved.“

„Dobro“ je dejal župan — „vendar je za gospodično bolj umestno, da si poišče kak drug zavod.“

„Katerega?“ je vprašala Anka.

„Državnih zavodov je vse polno v kraljevini. Pojdite v enega izmed teh...“

„In zakaj?“

„Ker je tam za vas bolj pripravno. Nedostajalo vam ne bo ničesar. In Vaš oče je tudi tega mnenja. Prostor vam lahko preskrbim jaz.“

Anka se je naposled vdala: zapustila je don Boscove sestre in pozabila na krst.

Izguba te duše je m. Mazzarello silno potrla, do smrti jo je mučil spomin na ta žalosten dogodek.

Iz naših misijonov.

IZ MAKAAU NA OTOK TIMOR.

Dr. Ignac Kanazei, inspektor salezijskih misijonarjev, ki delujejo na Kitajskem, opisuje v tem zanimivem pismu vtise, ki jih je doživljal na svojem službenem potovanju iz Makaua (Kitajsko) na otok Timor (Sundski otoki).

Po naročilu predstojnikov, naj obiščem naš misijon na otoku Timorju, sem se dne 31. marca odpravil na

Poveljnik ladje, častniki in strojnik so iz Makaua, ostalo moštvo in strežniki pa vsi Kitajci. Častnik, ki oskrbuje brezžični brzovaj, je prijazen Indijec, bivši gojenec zavoda sv. Jožefa v Hongkongu. Popotniki so sami kitajski izseljenci, ki potujejo na otok Celebes in Timor, po večini ubožnejši ljudje, ki gredo, prisiljeni radi zmešnjav in homatij v domovini, si iskat kruha v tuje dežele. V posebnem oddelku, v spodnjem delu ladje, je skrbno zaprtih in od portugalskih vojakov zastraženih 41 kaznjencev, morivecv, roparjev,

OTOK
TIMOR:
GRUČA
DOMAČINOV

daljno pot. Kmalu popoldan sem se poslovil od sobratov v Makau, in ob sedmih zvečer je naš kitajski parnik Poo Tye dvignil sidro in se izročil oblasti sinjih morskih valov.

Naslednje jutro navsezgodaj, prav tedaj ko sem v kabini opravljal presv. daritev, smo se vozili, mimo zgodovinskega otoka Sanciana, kjer je umrl veliki misijonar sv. Frančišek Ksaverij. Po zajtrku sem si ogledal ladjo in se seznanil z moštvom in popotniki. Ako je človek primoran 20 dni potovati v družbi neznanih ljudi, je pač primerno, da se s sopotniki seznanijo in stopijo z njimi v družabne stike.

trgovcev z otroki i. t. d. Da se ječe v Makau ne napolnijo preveč, prepeljejo vse zločince, ki so bili obsojeni na več kot tri leta ječe, na otok Timor. Za prevoz skrbi vlada, za slučajni povratek po prestani kazni pa morajo kaznjenci skrbeti sami. Sicer se itak redkokdo vrne; največ jih umrje še preden prestanejo kazen, drugi se pa kar za stalno tam naselijo.

Vožnja je bila povsem mirna. V sotočno pred cvetno nedeljo, po sedmih dnevih vožnje, smo se ustavili v pristanišču Saigon, ki je glavno mesto Konkingine. V krasni mestni stolnici sem opravil presv. daritev. Škof msgr.

Dumortier, iz pariškega semenišča, me je gostoljubno povabil na kosilo. Poznala sva še od prej. Lansko leto, ko sem spremljal našega vizitatorja iz Siam skozi Kambodžo, sem imel priliko z njim govoriti. Skof se je zelo zanimal za našo družbo in se že dalj časa trudi, da bi tudi v svoj vikarijat dobil salezijance. Na žalost se mu to doslej ni posrečilo. Saigon je, kakor znano, francoska kolonijalna posest in otvoritev rokodelske šole v tem kraju bi bila naravnost odrešilna za tukajšnjo mladino. Upamo, da se bodo vsaj v bodočnosti uresničile želje gorečega škofa misijonarja.

V SAIGONU.

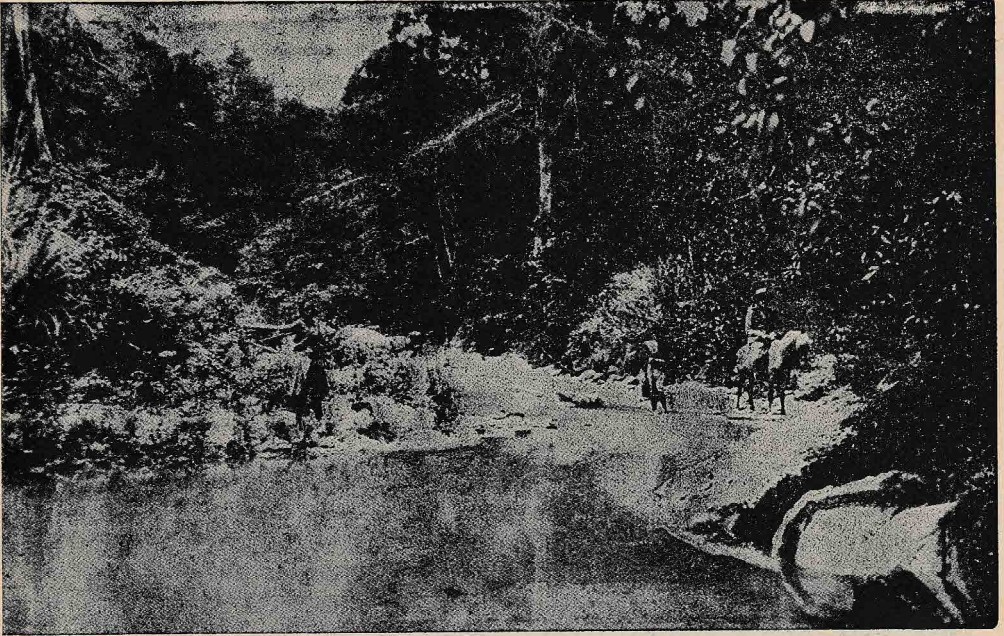
Naš parnik se je ustavil v Saigону kar šest dni. Ves ta čas sem prebil pri gostoljubnih pariških misijonarjih. Tako sem mogel mirno praznovati med njimi skoro ves veliki teden. Kako prijetno je bilo prisostvovati veličastnim obredom velikega tedna! Cerkev je bila polna vernikov različnih narodnosti. Krasno koralno petje, dostojanstvene ceremonije, lepa, v liturgičnem duhu opremljena cerkev: vse je napravilo name globok vtis. Cerkev, zidana v gotsko-romanskem slogu, z lepo poslikanimi okni in s preprostimi sicer, toda okusno izdelanimi oltarji, naravnost vabi k molitvi in ustvarja temu primerno razpoloženje. Kaka razlika med to cerkvijo in med cerkvami v Makau, ki človeka odbijajo radi svojega bolj teatralnega kot cerkvenega sloga in radi preobloženosti okraskov. Ni čuda, če se globlje čutečemu človeku upira stopiti v tako cerkev, da stori to le nekako prisiljen. Cerkve naj bodo zidane po cerkvenih predpisih in okrasje v cerkvi naj bo v skladu z liturgičnimi zahtevami. Tedaj bodo res privlačna točka za vse: vernike in tudi nevernike.

Ogledal sem si tudi semenišče. Šteje 250 gojencev. Kako se veseli človek

ob pogledu na tako napolnjeno semenišče! Znano je, da ima Indokina največ misijonarjev domačinov. Tudi razni redovi imajo prav lepo število poklicev med domačini. Danes je najvažnejši problem za misijonstvo sploh vzgoja domačega duhovniškega in redovniškega naraščaja. Brez tega ne bo katoliška cerkev nikjer in nikdar zadočila trdne podlage za trajni obstoj in napredek. To misel je že poudarjal papež Benedikt XV. in razmere, kakor se sedaj razvijajo, so potrdile njegovo mnenje. Da bi vsi misijonarji in vse redovne družbe, ki se pečajo z misijonstvom, se oprijele dela v smislu tega programa, ki je res moderen v najboljšem pomenu besede.

Prav na predvečer pred odhodom sem srečal kitajškega misijonarja iz Svátova, odkoder je moral s par sto kristjani bežati pred grozečimi tolpmami podivjanih komunistov. Kako žalosten položaj za misijonarja in za kristjane! Pripovedoval mi je, da so v Svátovu komunisti vse požgali in razdejali: stanovanja, šole, cerkve, misijonsko poslopje. Več kristjanov je umrlo mučeniške smrti; drugi so zbežali in si rešili golo življenje. Sedaj so prisiljeni iskati si drugih bivališč. Sam misijonar je moral bežati ponoči, v vsej naglici; nič drugega ni mogel vzeti s seboj kot obleko, ki jo je imel na sebi in en del brevirja; vse drugo je zanj izgubljeno. Posebno obžaluje, da je moral prepustiti roparskim tolpmam rokopis dovršenega dela o modernih vzgojnih problemih na Kitajskem; dela, ki ga je stalo več let truda in resnih študijev.

Na veliko soboto zjutraj smo odpluli. Komaj smo obšli rtič St. Jacques, nas je dobil v oblast močan veter, ki je zaganjal peneče valove proti ladji. Dasi nisem doslej na svojih številnih potovanjih še nikdar občutil morske bolezni, me je to pot tako močno prijela, da sem se vso veliko soboto in velikonočno nedeljo počutil zelo slabo; zlasti glava me je tako bolela, da nisem mogel iz kabine.

OTOK TIMOR; PRAGOZDNA POKRAJINA.

V MAKASERU.

Na belo nedeljo dopoldne smo se ustavili v lepem pristanišču Makaser, ki je glavno mesto otoka Celebesa. Kitajci, ki prebivajo na tem otoku, so z vidnim veseljem pozdravili prihod njihove ladje, saj je bila to prva ladja, ki je priplula v pristanišče pod kitajsko zastavo.

Ker se je ladja nameravala ustaviti tu dva dni, sem stopil na suho, da si ogledam mesto, tembolj ker sem vedel, da je v mestu tudi katoliški misijon. S težavo sem dopovedal kočijažu domačinu, naj me pelje v misijonsko cerkev. Po kratki vožnji sem stal pred čedno cerkvico s kovinastim majhnim zvonikom. Mlad redovnik Nizozemec iz družbe presv. Srca Jezusovega me je prijazno sprejel in me peljal v misijonsko hišo. Tisti dan se je v misijonu vršila lepa slovesnot: prvo obhajilo otrok. Tako sem se prav na 36 letnico svojega prvega sv. obhajila pridružil

srečnim otrokom, ki so prvikrat prejeli Jezusa v svoje srce in se z njimi vred zahvalil za to preveliko milost. Lepa in ganljiva je bila ta pobožnost, ki je prevzemala vse: staro in mlado. Kako pobožno so molili in peli, s kakim zanosom, s kako prisrčnostjo in globokim prepričanjem so slavili Najsvetejši Zakrament in Mater božjo! Videti je bilo, kako so vsi ti verniki vedno pripravljene javno brez sramu izpovedati svojo vero.

Zvečer je g. župnika neka krščanska družina povabila na večerjo; tudi jaz sem bil gost neke dobre družine, kjer so me sprejeli z največjim veseljem in spoštovanjem. Kako vzgledna je ta družina! Družinski oče je molil naprej molitev pred jedjo. Miza je bila obkrojena od številnih kodrolasih otrok, ki so bili danes tembolj veseli, ker sta dva izmed njih prejela prvo sv. obhajilo. Vsi so bili kot eno srce in ena duša. Videlo se je, koliko ljubezni in medsebojnega spoštovanja je v tej dru-

žini. Po večerji je bil kratek razgovor, nato večerna molitev in otroci so odšli k počitku. Za vsakega, je bila pripravljena snažna posteljica. Oh, ko bi krščanski starši znali povsod tako lepo vzgajati otroke in jih tako neprisljano in prepričevalno voditi k čednostnemu življenju!

V ponedeljek sem moral zopet na ladjo „Poo Tye,“ ki se je bila medtem preskrbela s premogom. Točno ob treh popoldan smo odpluli. Mirno je zopet

OTOK TIMOR.

Otok Timor leži nad zapadno Avstralijo. Je eden peterih otokov sundskega otočja. Meri 25.000 kvadratnih kilometrov, toliko približno kot otok Sicilija. Prebivalcev šteje približno milijon. Politično spada zapadna polovica (gl. m. Koepang) pod Nizozemsko, vzhodna polovica (gl. m. Dilly) pa pod Portugalsko. V cerkvenem oziru je portugalski del otoka del makau-

OTOK
TIMOR:
SKUPINA
DOMAČINCEV.

ladja rezala valove in vedno bolj smo se bližali cilju našega potovanja. V treh dneh smo, dne 18. aprila po 22 dneh vožnje prispeli v majhno pristanišče Dilly, ki je najvažnejše mesto onega dela otoka Timora, ki je pod portugalsko oblastjo.

Ko sem stopil na kopno, so me takoj obkolili dragi sobratje, ki že eno leto vodijo tu obrtne šole in so me z gojenci vred že dolgo pričakovali.

Ker sem nameraval ostati na otoku najmanj mesec dni, sem imel dovolj časa na razpolago ne samo za službena opravila, ampak tudi za obisk notranjega dela otoka. Tako sem imel priliko natančneje spoznati kraj, ljudi, navade, običaje, krščanske občine in misijonske naprave, da bom mogel poročati predstojnikom o možnosti nadaljnjega dela v tem kraju.

ske škofije na Kitajskem.

Otok je zelo rodovit, vendar povsem zanemarjen. Šele v zadnjem desetletju se je nekaj malega storilo za njegovo povzdigo. Vzroki zaostalosti so različni, pred vsem pa silna oddaljenost od portugalske domovine, pomanjkanje direktnih prometnih zvez, slabo gospodarsko stanje, ki leto za letom notira občutne izgube in pa tudi nezanimanje Portugalcev samih. Kolonijalna oblast se trudi, da bi z visoko uvozno in izvozno carino in z drugimi davki iztisnila od domačinov čim največ dohodkov, to pa nikakor ne pospešuje industrijskega in agrarnega napredka. Trgovina je skoraj vsa v rokah Kitajcev.

Domačini so kulturno popolnoma zaostali. Ne poznajo književnosti, nimajo templjev, ne hiš, ne nagrobnih spome-

nikov. Povsod vidimo zemljo in ljudi v prirodnem stanju. Hribi in doline so polne prirodne krasote, toda nikjer sledu o ustvarjajoči človeški podjetnosti.

Domačini živijo tjavendan, brez vsakih zahtev, brez višjih idealov in stanujejo v zasilnih kočah iz bambusa in

OTOK TIMOR: OBILNA JUŽINA

kokusa. Ne poznajo šol, ne poljedelstva, ne rokodelstva. Vendar so ti ljudje, kolikor sem jih jaz opazoval, mirnega značaja, krotki, boječi, polni spoštovanja do tujca, zlasti do misijonarja. Če ga srečajo na cesti ali kje v hribih, se vstavijo, če jahajo, stopijo s konja, se odkrijejo ter ga pozdravijo s portugalsko besedo: „Benaco“ t. j. Prosim, blagoslovite me! Tako delajo ne samo kristjani, ampak tudi pogani.

Misijonarji se trudijo, da bi za te reveže odprli čim največ šol, da bi tako vsaj malo dvignili njihovo dušno obzorje. Portugalska to prizadevanje misijonarjev rada podpira. Ko bodo ti prebivalci malo bolj izobraženi, bo tudi širjenje sv. vere med njimi bistveno olajšano.

Na svojih potovanjih po notranjosti otoka, sem obiskal tudi Soibada, kjer delujeta dva misijonarja in štiri misijonarke kanosijanskega reda. Misijonarja sta tam otvorila šolo za dečke in deklice, ki je gotovo najboljša na celem otoku. Obenem vodita tudi triletni tečaj za izobrazbo domačih katehistov. Skušali so tudi vzgojiti med domačini duhovniške poklice, pa dosejaj brez uspeha.

NAŠE OBRATNE ŠOLE.

Naše obratne šole gotovo niso brez pomena za razvoj kolturnega življenja na tem otoku. Tukajšni domačini so po naravi leni in se odločno upirajo vsakemu telesnemu in duševnemu naporu in le s težavo in polagoma se bodo privadili delu. Silno potrebna bi bila tu poljedelska šola. Ta bi gotovo mnogo pripomogla k dvigu dežele, ne samo v gospodarskem, ampak tudi v kulturnem in duševnem oziru.

Gotovi vladni portugalski krogi se pritožujejo, da je misijonsko delo v zadnjem času na otoku precej zaostalo, medtem ko je bilo še pred 30 leti zelo cvetoče. Res je to. Toda koga zadene krivda za to nazadovanje? Vlado samo, ki je v svoji revolucionarni gorečnosti, v napačnem prepričanju, da bodo kulturo uspešneje širili takozvani kulturni, lajški misijonarji, l. 1911. pregnala z otoka jezuite in redovnice kanosijanskega reda ter v domovini zaprla misijonske seminarje. Naravna posledica tega je bila, da so misijoni v portugalskih kolonijah začeli pešati radi pomanjkanja osebja. Kaj naj pomeni deset ali dvanajst misijonarjev in prav toliko pomožnega osebja za tako obširno misijonsko polje?

Vendar je v primeri s Kitajsko in z Japonsko delo izpreobrnjenja med temi otočani na splošno veliko lažje. Prebivalstvo je preprosto, sprejemljivo za verske resnice. Nekako nagonso čuti svojo nemoč, zato se kot otrok prepusti vodstvu misijonarja, ki se očetovsko in ljubeznivo zanj zavzema in ga podučuje.

Naj Bog podeli temu, od vsega sveta zapuščenemu ljudstvu čim prej to ve-

liko milost, da bi luč sv. vere razgnala temo, v kateri sedaj ječi.

IZ EVROPE NA KITAJSKO.

(Poroča slov. misijonar salezijanec).

Velečastiti g. urednik!

Dolgo sem molčal. Kaj sem hotel, ko ni bilo mogoče drugače.

Če se prav spominjam, sem Vam nekoč obljubil, da se bom včasih oglašil v Vašem uredništvu. Dolžan ne maram ostati. Ker Vam misijonskih poročil še ne morem poslati, Vam opišem nekoliko moje dolgo potovanje v deželo nemira in roparskih tolpa.

Dne 22. oktobra se je vkrcala v Benetkah gruča salezijanskih misijonarjev in prvo krdelce hčera Marije Pomočnice za Japonsko. Vsi določeni za glavni Vzhod. Ladja, na kateri smo bivali celih 43 dni, se imenuje „Viminales“ in je last tržaške prekomorske družbe. Kakor večina drugih ladij za daljni Vzhod, je tudi ta večji del tovarna. Kabin ima le 58. Vse so zelo čedne in snažne. Poganjata jo dva „Dieselmotorja“ vsak po 2500 konjskih sil. Mudi se ji ne preveč. Čeprav bi hotela, ne sme voziti več kot 21 km. na uro. Tako predpisujejo za vse tuje tovarne ladje, gospodarji Vzhoda — Angleži.

Naša družba je bila dokaj pisana. Pregledal sem seznam osebja in sem zapazil, da so bile zastopane do mala vse evropske države. Tudi par čudnih obrazov sem opazil. Bogat Indijec se je vračal od mačehe — Anglije, kakor se je sam izrazil. Bil je tudi neki kitajski bančni ravnatelj iz Shaghaja. Potoval je po Ameriki in Evropi; sedaj se pa vrača v domovino. Kmalu sem se seznanil z nekim nemškim trgovcem. Gospod je dober katoličan in sva se menila o marsičem.

Žedavno je zatonilo solnce. Na morju in v pristanišču je postajalo živahno. Med brlečimi lučkami so se gugale ribiške barke, namenjene na

nočni lov. K našemu velikanu so pripeli na dveh konceh po en majhen parnik. Ta sta nas zavlekla iz „Velikega kanala“ na širno morsko plan. Vse je mrgolelo v lučkah, ko smo se počasi odmikali obali. Dolgo, dolgo smo mahali v slovo sobratom, ki so nas spremili na krov. Odpeli so parnika vlačilca. Motorji naše ladje so zahropeli in kmalu je izginila zadnja lučka bajnih Benetk. Dolgo smo sloneli ob ograji zamišljeni in brez besed. Polagoma smo zlezli drug za drugim v svoje kabine. Enakomerno hropenje motorjev me je zazibalo prav kmalu v sladko spanje.

Mirno smo prevozili vso noč. Ko nas je zjutraj zbudilo solnce, smo že vozili ob istrski obali. Pet minut pred 6. uro smo pristali v lepi, toda mrtvi reški luki. Tu so naložili veliko madžarskega, češkega in tudi jugoslovanskega blaga. Veliko našega sladkorja iz Velikega Bečkereka so naložili za Indijo. Za tja so tudi naložili nekaj vagonov lepega lesa. Na krovu je stala tudi cela vrsta pločevinastih sodov s karbitom s znamko „Made in Jugosl.“. Cela dva dneva smo se mudili v Rcki. Dobro smo izkoristili čas. Oglledali smo si vse zanimivosti in pri tem nam je prijazno šel na roko vlč. g. ravnatelj našega zavoda. Zelo me je mikalo na Trsat, toda tovariši niso imeli potnih listov v redu, sam pa nisem maral iti.

Reka — kako lepo, moderno opremljeno pristanišče, pa brez življenja! Okoli širnega kolodvora raste trava in tračnice razjeda rja. Popolnoma drugo je življenje v mladem Sušaku. Okoli lepih velikih parnikov mrgoli jadrnic in čolnov. Čuden vtis napravi ta kontrast na potnika. Tudi marsikateri

častnik na ladji se je čudil, videč tu zastoje tam pa bujno življenje.

Hrup v pristanišču je polegel. Solnce je pošiljalo zadnje žarke iz istrskih gričkov, ko je zazvonilo k večerji. Neopaženo, mirno se je oddaljevala ladja. Kakor v Benetkah nas je tudi tu vzela noč.

Naslednji dan smo bili sredi mirnega Jadranskega morja. Zastonj je iskalo oko suhe zemlje. Obale nismo več videli, dokler nismo pristali v „Brindisi“ — v južni Italiji.

Ozek vhod vodi v majhno, pred viharji zelo zavarovano luko. Na desnem pobočju leži majhno, ne preveč snažno mesto. Kakor iz morja se dvigata na obrežju dva mogočna stebra. Spominjata na davne rimske čase. Tu se je končala znana „Via Apia.“ V majhnem muzeju hranijo veliko izkopanin iz stare grške in rimske dobe. Bili so to predmeti, ki se vidijo tudi po naših slovenskih muzejih. Za kosilo smo se vnili na ladjo. Dvigali so zadnje vreče krompirja in čebule.

Vreče so imele napis: „Massava.“ Peljali so jih v ubogo italijansko kolonijo Eritrejo v Afriki.

Bila je sobota. Ob pol šestih zvečer smo zapustili zadnje italijansko in obenem zadnje evropsko pristanišče. Lahki, posebno še laške sestre se kar niso mogle ločiti od domačih tal. Samo še lučke so brlele v daljavi in še so se ozirale po domovini. Tudi meni je nehotе večkrat ušel pogled proti vzhodu. Toda predaleč je bila naša obala.

Noč je bila nekoliko nemirna. Iz Grčije sem je vlekla precej močna sapa. Nič hudega slutč, sem mirno zaspal. Če se prav spominjam je bila ura pol ene, ko me zbudi nenaden sunek. Čudno škripanje se je čulo po kabinah. Prižgem lučko. Vrata na omari za obleko so bila odprta ter so loputala sedaj na levo, sedaj na desno. Vstanem, pa toliko, da nisem padel. Hitro zaklenem vrata in takoj nazaj v posteljo. Po glavi se mi je čudno vrtelo, da sem kar gubil ravnotežje.

V postelji se je zopet vse kmalu pomirilo.

S težavo sem maševal dne 27. okt. V začetku sem se nekoliko bal, potem sem se pa odjunačil ter srečno končal. Okrog poldne je veter ponehal, morje se je umirilo.

Osemindvajsetega zjutraj smo videli v daljavi nekaj grških otokov. Tuin tam je jadrala majhna ribiška barka. Da nismo bili daleč od obali, so nam pričali kričeči galebi. V velikih krogih so obkrožali ladjo, se spuščali in dvigali ter zopet izginili v daljavi. Zvečer sem dolgo opazoval lepo zvezdnato nebo. Lahek vetrič je drobil zibajoče se morske valčke. Drugi dan smo se skoro ves čas vozili ob otoku Kreti. Strme pečine pokriva majhno grmičevje. Tu in tam samotari kak mlin na veter. Kjer je le kaj zelenega se pasejo črede ovac in koz. Ob treh popoldne smo spremenili smer. Dozdaj smo šli skoraj naravnost proti vzhodu, sedaj pa smo zavili skoro popolnoma proti jugu. Po lepem solnčnem dnevu smo imeli, prvič na morju, krasen solnčni zahod.

Od dne do dne je naraščala vročina. Vsi smo čutili, da se bližamo pešчени afriški obali. Mornarji so pokrili ves krov z dvojnimi plahtami, da nas obvarujejo pred pekočimi solnčnimi žarki.

PORT SAID.

Bilo je 31. okt. Ura je bila dve po polnoči. V bližini se je čulo čudno rjovenje. Življenje na krovu je postajalo živahno. Potniki, radovedni kot jaz, so drug za drugim prihajali iz kabin. Bili smo pri vходу v pristanišče „Port Said.“

Majhen stražarski parnik je dal znamenje. Hipoma je naša ladja zmanjšala brzino. Počasi smo se bližali živahnemu pristanišču. Tik pred angleško vojašnico so spustili sidra. Daleč smo šli potem nazaj, da so se sidra dobro zarila. Tako smo ostali tudi daleč od pomola. Okoli je mrgolelo čolnov. Zagoreli Arabci so se prerivali in pre-

pirali; ko so pa spustili most, so kar planili na krov. Eni so prišli izlagat in nalagat prtljago, drugi zopet menjat denar, prodajat svojo robo, ponujat čolne in sam ne vem, kaj še vse. Mornarji pravijo, da tu ne poznajo nobenega delavnega urnika, kadar pride ladja, delajo.

Ker spat ni bilo več mogoče, smo zgodaj maševali. Po zajtrku smo naredili majhen sprehod po mestu. Kako pisane so tu ulice! Vsak trenutek se ti nudi nov prizor. Tu vidiš komaj za silo oblečenega zamorca, tam zopet zagorelega bistrookega Arabca, vsega zamotanega v svoje cunje. Videli smo tudi popolnoma pokrite muslimanke, le skozi majhne luknjice upirajo pogled, da vidijo pred sabo. Kjer gospodarijo Angleži in Francozi, tam je red in snaga, drugod pa umazanija: koze, krave, kure in vse mogoče stvari najdeš na ulici. Tu smo si nabavili tropične klobuke. Stali so okrog 80. Din. Prav izvrstno so nam služili.

Nepopisno lepa je bila vožnja skozi Sueški prekop. Solnce je bilo še visoko na nebu; nekako ob pol štirih smo zapustili Port Said. Ladjo vodi poseben, nalašč zato izvežban pilot. Družba, katera ima v oskrbi prekop, pošlje pilota in obenem prevzame odgovornost za morebitne nesreče.

Ob afriški obali vodi železnica iz Suez. Tu in tam samotari kaka palma, okrog nje malo zelenja, dalje v notranjosti, kakor daleč seže oko, gola peščena tla. Na azijski strani so ogromna solišča. Kakor šotori stoje dolge vrste solnih piramid. Tam nisem videl niti bilke zelenja. Pri tako mirni vožnji smo se izvrstno počutili! Vso noč je šlo tako enakomerno in zjutraj ob štirih smo se ustavili v Suez. Ker ni bilo tovara, smo ob 6. uri nadaljevali pot v Rdeče morje.

Dokler smo bili še v bližini obale, smo opazovali hribovita, skalnata azijska tla. Prijazni častniki so nam dali na razpolago posebne zemljevide, da smo natančno našli vrhove sinajskega pogorja. Spomnili smo se tudi

vseh postaj Izraelcev na begu iz Egipta.

NA INDIJSKEM OCEANU.

Končno smo bili zopet na širokem morju. Tu so nas zabavale leteče ribice. Cele jate so se dvigale in zopet spuščale v vodo. Zdaj pa zdaj smo srečali dolge vrste delfinov. Počasi so se premetavali ter pomoleli zdaj glavo, zdaj rep iz vode.

Iz Suez do Massave je trajala vožnja štiri dni. Massava, laško kolonialno пристanišče v Afriki, šteje komaj 3000 prebivalcev. Veliko je tu Italijanov, toda največ je zamorcev, mahomedancev in Koptov.

Kaj prijeten bi bil za nas odmor v Massavi, kjer smo čakali dva dni, pa kaj ko je tako zelo pripekalo solnce. Sedaj dam prav mornarjem, ki so trdili, da je Massava najbolj vroča točka naše vožnje.

Celo uro je trpelo, preden se je naša ladja zasidrila. S krova sem opazoval v pristanišču čepeče zamorce. Kaka razlika med kričečimi in bistrimi Arabci v Egiptu ter mrkimi in zaničnimi zamorci!

Most so spustili. „Kdo hoče v mesto?“ je vprašal tovariš. „Kam boš hodil v tej vročini?“ je dejal drugi; „Počakaj rajši hlada!“ Ko smo se tako menili, pridrve zamorec na krov. Niso bili tako vsiljivi kot Arabci. Vsak je šel mirno po svojem opravku; vendar je imel bosonog črn redar dovolj opravka. Vsak, kdor je stopil na krov, je moral imeti neke vrste kolajno. Spretno so znali prevarati črnega stražnika. Metali so kolajne svojim prijateljem in se jih je tako nakopičilo več kot preveč.

Ko sem mirno slonel ob ograji, se mi približa zamorec kakih 30. let. Z oči mu je sevala beda. Žalosten je bil, da ni mogel vlačiti težkih vreč, noben ga namreč ni najel. Revež se mi je zasmilil. Stopim k njemu in ga laški nagovorim. Za silo je lomil laščino. Menila sva se o različnih stvareh.

Čudno se mu je zdelo, da mi ni vroče, ko sem bil tako oblečen, medtem ko je on imel le cunjo okrog ledij. Razlagal mi je muslimanske obrede in pripovedoval svoje družinske razmere, končno se je ponudil za vodnika, da mi razkaže lepoto in zanimivosti vsega mesta.

Hotel sem ga razveseliti. Nataknem tropičen klobuk, on vzame majhno palico pod pazduho in greva: jaz radoveden, on pa vesel da bo kaj zaslužil.

V družbi črnca sem bil popolnoma varen. Oddaleč je kričal na berače ali na kopico otrok, ki se je približevala. Naglo je posegel po palici ter zarentančil, da je vse bežalo. Dejal sem mu, naj mi pokaže kaj lepega. Peljal me je najprej pred bolnico. Res, čedna zgradba je, pa veliko lepša od zunaj kot od znotraj, kakor sem se pozneje sam prepričal. Na dvorišču stoje mogočne palme ter širokolistne banane. Vse poslopje je obkoljeno od dveh vrst lepih košatih oleandrov, ki so v najlepšem cvetu. Seveda vse to morajo namakati s sladko vodo. Kjer ni vode, ne najdeš zelene bilke. Od bolnice sva šla naravnost na glavno sejmišče. Noge so mi kar zaostajale! Kaka nesnaga, kak smrad! Vse si videl tu na ulici; koze, velblode, neke vrste grbaste krave, vse je križem ležalo, vmes pa so prodajalci prodajali živila in druge predmete.

Kar naprej pojdiva, sem mu dejal. Hotel me je peljati v bližnjo, ne preveč snažno mošejo, ker se pa nisem maral sezuti, nisva vstopila. Notranjost sem videl le skozi vrata. Ves poten in prašnat sem bil in začela me je mučiti žeja. Ker pa tu ni vodnjakov, sva vstopila v bližnjo kavarno. Moj spremljevalec je bil zelo postrežljiv: hitro mi je ponudil stol in mi odvzel klobuk. Kako čudno se mu je zdelo ko sem mu dejal, naj se tudi on vsede. Popila sva vsak kozarec mrzle vode s pomarančnim sokom. Zelo se mi je prilegla mrzla pijača, toda moj tovariš se je tako čudno kremžil ter se ves tresel. Goto-

vo mu je bilo premrzlo in presladko. Ko sem se tako okrepil, sem odslovil spremljevalca. Dal sem mu pet lir ter mu dejal, da grem na krov. Z zaslužkom je bil zelo zadovoljen. Drugi dan mi je pa bilo žal, ker sem ga našel, da je bil pijan kot muha.

Proti večeru sem obiskal s tovariši edino katoliško cerkvico. Dušno pastirstvo imajo tu oo. kapucini. Ko nas je prijazen pater pogostil z kozarčkom mrzlega vina, nam je nasvetoval kratek sprehod v bližnjo zamorsko vas. „Pa pazite“ je dejal pater, „da vas tema ne prehití: pri nas nimamo mraka, je naenkrat tema.“ Dobro smo stopili in po 10 minutah smo bili že tam. Da nas pater ni zagotovil, da smo povsem varni, bi si ne upali vstopiti. Pred dolgo vrsto nizkih koč je bilo vse polno nagih otrok in tudi odrasli so prav „moderno“ oblečeni. Tovariši so posneli več fotografij. Le s težavo je pripravil zamorce, da niso ušli, pa ne radi strahu, ampak ker hočejo imeti plačano. Toda ves trud je bil zastonj: pri razvijanju plošč se je radi vročine vse pokvarilo. Da nas ne bi noč dohitela, smo se hitro vrnili domov.

Željno smo pričakovali odhoda. Na razglasni deski je sicer kazalo „Odhod ob enajstih,“ toda prepričali smo se že večkrat, da se takih napovedi prav malo drže. Vendar so to pot hoteli biti točni: ura še ni bila enajst in že smo se počasi pomikali od poma.

Dolgo pot smo imeli pred seboj: celih sedem dni se nismo nič ustavili. Pristali smo šele 11. novembra v Karatši, v severni Indiji, tam ob izlivu Inda v Arabsko morje. Vožnja je bila zelo enostavna in skoraj bi rekel dolgočasna. Tri dni smo videli le golo obrežje velikega arabskega polotoka. Komaj smo zapustili Adenski zaliv, je vročina nekoliko odnehala in rahel veter je na lahko zibal morsko plan. Takega majhnega guganja smo bili že vajeni, še zmenil se ni nobeden za to.

V INDIJI.

Karatši je ogromno, umetno zgrajeno pristanišče. Baje je zelo važno za vso severno Indijo in njeno zaledje. Tu smo zopet dva dni počivali. Večina v Reki naloženega blaga so tu izložili; pa tudi jugoslovanski sladkor in les.

Zelo nas je tu iznenadil angleški pristaniški nadzornik. Prišel je na krov z majhno knjižico v roki in iskal misijonarjev. Zelo težko smo se sporazumeli, toda on si je hitro pomagal s knjižico, v kateri je imel seznam misijonarjev in misijonskih sester.

Končno smo vedeli, da nam hoče pomagati in v resnici, ves prosti čas je bil nam na razpolago. Popeljal nas je v župno cerkev in potem še na svoj dom. Predstavil nam je soprogo in edinega, leto starega otroka. V sprejemni sobi ima mnogo fotografij misijonarjev in nabožnih slik. Kako blagodejno vpliva na človeka, ako najde sredi tujih poganskih krajev tako vzorno katoliško družino. Iz oči se jim bere, da čutijo lepoto katoliške vere.

Naslednji dan smo si ogledali mesto Karatši. Ulice so široke, snage pa ne poznajo; povsod imajo prednost krave. Mirno se šetajo po ulicah in si tu in tam privoščijo šop zelene trave. Na široko se jih vse izogiblje. Tudi velblode je videti na ulici. Vpreženi so kot pri nas konji. Grbasti voli imajo po-barvane rogove z kovinasto krogljico na koncu. Španski jezuitje imajo tu cvetoč misijon. Patri so nam velikodušno postregli s pristno špansko kapljico. Kako prav mi je prišla španščina, katere sem se nekoliko navadil v našem turinskem semenišču! Ogle-dali smo si tudi cerkev. Na vse strani je preprih, pa imajo kljub temu ogromne ventilatorje, da tako olajšajo vernikom prisostvovanje pri službi božji.

Bili smo že izmučeni in ker ni bilo več nič izrednega videti, smo jo kar s tramvajem na bencinski motor ubrali nazaj v pristanišče.

Ko smo bili na krovu, je budila našo pozornost velika množica črnih krokarjev. Vsi jambori na ladjah so bili z njimi obloženi. Ker so to za Indijce svete ptice, uživajo popolno svobodo. Zvečer pred odhodom smo imeli še drug zanimiv prizor: nad nami je preletel velik oblak rdečih kobilic. Mnogo jih je padlo na ladjo. Indijci grdega mrčesa niso bili veseli, zato so trgali njih glave, rep in krila, drugo so pa slastno pohrustali, godrnjaje: „Vse nam bodo požrli!“

Preden se je zmračilo, je bilo že vse za odhod pripravljeno. Mislili smo, da odrinemo še isti večer dalje, toda pustili so nam mirno noč. Pri hladnem vetriču smo si izvrstno odpočili ter se pripravili za nadaljno dolgo pot.

Točno ob šestih je zapiskala sirena. Z vso spretnostjo nas je peljal angleški pilot med skalovjem in trdnjavami na odprto morje. Kakor zrcalo se je bliščala morska plan; niti najmanjših valčkov ni bilo videti. Tudi na krovu je vse oživel. Dvodnevni odmor nas je vse zelo pokrepčal. V par urah je izginilo v daljavi golo indijsko obrežje in spet smo privlekli na dan svoje knjige ter različne družabne igre.

Dne 15. novembra smo opazovali v bližini in daljavi, kako je brizgala voda v zrak. Rekli so nam, da so bili to kiti, katerih je v Indijskem oceanu zelo veliko. Zelo me je zanimal izreden prizor in rad bi od blizu opazoval velikane, toda noben ni prišel bližje kot 200 m od nas.

Sedemnajstega zvečer ob solnčnem zahodu smo obšli indijski polotok. Vrhovi gora so se bliščali v solnčnem svitu in že smo iskali na jugu otok Ceylon.

Pa ni tako blizu kot se zdi na zemljevidu. Celi dan smo se vozili in šele 18. nov. zvečer ob 8. uri so zabliščali prvi svetilniki pristanišča Kolombo.

Skozi ozek vhod v lepo, umetno zgrajeno pristanišče je vodil zopet angleški pilot. V luki vlada lep red. Popolnoma k obrežju ne gre skoro

noben parnik, vsi stoje zunaj v vrsti, kakor so prišli. Gotovo se tega domačini zelo vesele, da imajo vsaj kaj zaslužka. Mesto Kolombo je podobno ogromnemu parku. Kaka razlika med golo severno Indijo in otokom Ceylonom! Cele gozdove vitkih palm, najrazličnejših vrst najdeš tu. Ker smo baš v zimskem času, je vse v najlepšem cvetju in zelenju. Poletna vročina vse to zelenje požge, da je vse rjav. Mesto Kolombo mi je ostalo najbolj v spominu. Izmed vseh mest, kar sem jih videl na celi vožnji, je bilo najbolj snažno in moderno urejeno. Poleg najmodernejših prometnih sredstev sem tu prvokrat opazil dvokolesne vozičke, ki jih vlečejo širokopleči Ceylonci. Takrat se mi je to zelo čudno zdelo, a danes sem tega že vajen. Honkong je poln tega. Kitajci si zelo radi privoščijo majhen sprehod s kulijem, kakor tu imenujejo delavce sploh, zlasti še take, ki vlečijo vozičke. Noč nas je pripeljala in v noč smo izginiili.

IZ CEYLONA V SINGAPUR.

Na mirnem in kot olje gladkem morju smo imeli zopet in zopet nove prizore.

Ob večernih urah se je čudovito lesketala morska gladina. Človek bi dejal, da so to zvezde, ki odsevajo v morski gladini, pa ni tako; to so meduze. Po dnevu jih je videti v obliki sluzaste snovi. Vsebujejo menda veliko fosfora in zato se v temi tako blišče. Drug zanimiv naroden pojav je bila lunina mavrica. Bila je videti prav taka kot solnčna, le manj jasna. — Lepa, mirna vožnja je bila dokaj prijetna in dnevi, ki so bili včasih predolgi, so hitro minevali. Dne 3. nov. so se prikazali severni deli otoka Sumatre in naslednji dan smo dospeli že v Pinang. To je majhen otok ob Malajskem polotoku. Potniki, ki so se že večkrat tu ustavljali, pravijo, da je to biser malajskih otokov. Seveda mi nismo mogli veliko videti, ker smo

imeli na razpolago le poldneva, kjer bi bil celi teden premalo. Ves otok je zelo hribovit. Rastlinstvo tropično, bujno. Angleži imajo tu bogate nasade dreves, iz katerih pridobivajo smolo za kavčuk. Dobre pol ure z avtomobilom od pristanišča je zanimiv kačji tempelj. Koliko grde kačje golazni je v tem templju! Ubogi Indijanci se bližajo tem kačam z nepopisnim strahom in spoštovanjem. Vsaka kača ima svoje gnezdo, nekatere vise na rogovilah kakor mrtve, pijane od dima različnih kadir in dišav. Pri velikih koših kurjih jaje se gotovo ne počutijo slabo. Pa ne le tempelj je poln kač, temveč tudi vsa drevesa okoli. Ne boje se prav nič; noben jih ne odganja in zato se počutijo čisto domače.

V naglici smo obiskali cerkev francoskih misijonarjev. Prijazen pater pariške mis. družbe nas je popeljal v bližnji veliki kanosijanski samostan. Sestre so nam podarile vina in sveče za sv. maše. Kar prav nam je prišlo, ker smo bili z našo zalogo že pri kraju.

Pozno zvečer smo zapuščali pristan na prijaznem otoku. Skozi Malajsko ožino je vozila naša ladja zelo počasi. Nismo marali priti ponoči v Singapur, ker bi morali čakati jutra na odprtem morju.

Dne 28. nov. zjutraj smo se bližali gosto posejanim otokom. Vsi so zeleni kot pri nas v najlepši pomladi. Na enem izmed teh otokov so napajali našega konja. Nasrkal se je nafte za pot na Japonsko in nazaj v Singapur. Mudili smo se le par ur, le kolikor je bilo nujno potrebno. Hitro sem izkoristil čas ter naredil kratek sprehod. Kako se človek dobro počuti, ko po dolgi vožnji začuti pod nogami trdna tla! Na bližnjem gričku sem nabral šopek cvetk za naš Marijin oltar. Ko sem trgjal cvetke, sem se skoraj bal visokega indijskega stražnika, ker so cvetke umetno gojene. Ko me je pa stražnik zapazil kako sem se vzpenjal, mi je prišel sam na pomoč. Prijazno se mi je nasmehnil in mi odtrgal nekaj najlepših cvetk. Vljudno sem se mu

zahvalil ter odhitel na ladjo, ker je sirena že klicala potnike na krov.

Dobre pol ure srednje brzine je še manjkalo do Singapura. Mirno je plula naša ladja, v svežem jutranjem zraku med zelenim otočjem. Krasen kot nikjer je tu vhod v pristanišče. Na desno in levo so trdno na skalah zgrajene angleške utrdbe. Ozek, komaj za dve ladji širok preliv vodi v obširno pristanišče. Delavci so tu skoraj vsi Kitajci, le tu in tam vidiš kakega zamorca. Tudi večji del mesta zavzemajo Kitajci. Evropski oddlek je čeden in snažen, toda kitajski je poln umazanije in smeti.

Iskali smo katoliško cerkev, pa smo zašli v veliko protestantsko stolnico. Visok stolp in lična zunanost nas je premotila. Ko smo vstopili, smo koj spoznali, da nismo prav prišli. Pa ni bilo treba daleč hoditi: prav blizu so tri manjše katoliške cerkve. Eno oskrbujejo portugalski misijonarji, drugo angleški, tretjo pa sestre kanosijanke.

Ker smo bili na predzadnji postaji, sem brzobjavlil g. Kerecu ter mu naznanil naš prihod.

Najbolj zanimiva točka celega Singapura, je gotovo vzorno urejeni botanični vrt. Tu najdeš vse mogoče rastline od najmanjše travice do orjaškega tropičnega velikana. Škoda, da je bil čas tako kratek: le iz avtomobila smo si ogledali prirodne krasote, ki so tu tako bogato nakopičene.

PROTI CILJU.

Dne 28. decembra na vsezgodaj so dvignili sidra. Ko se je mogočna solnčna obla dvignila iznad razburkane morske gladine, smo že pluli v nemirno kitajsko morje. Močan veter nam je pihal nasproti. Ladja se je začela prav močno zibati. Dokler je šlo gor in dol, še ni bilo sile, sem bil vsaj v postelji varen, toda kmalu je začela kolebati tudi sem in tja; tedaj sem pa zaman iskal mirnega koticčka. Pa smo se tudi temu kmalu privadili. Tembolj ker nas je tolažilo, da smo bili

vsak dan bližje cilju. Vsaka nejevolja je izginila, ko smo brali na razglasni deski: „Prihod v Hongkong jutri ob 6. uri zvečer.“

Počasi sem spravljaj svoje stvari v kovčeg, misli so mi pa uhajale v bližnji Hong-kong. Srečali smo številne, metuljem podobne kitajske jadrnice. Vse je kazalo, da smo blizu obrežja, dasi s prostim očesom še nisi videl suhe zemlje.

Že so se bliščali v zahajajočem solncu hongkonski griči, ko se je bližala našemu velikanu majhna jadrnica. Bil je pilot. Urni Kitajec se ni mnogo zanimal za naše poklone; urno je splezal po lestvi in nato po stopnjicah na svoje mesto. Ker je bilo še temno, je Hong-kong izgledal od daleč kot božično drevo: lučke pri lučki in lučka nad lučko.

Vse mesto leži na pobočju precej strme in visoke gore. Med to morje lučk je plula naša ladja. Kakih sto metrov od obrežja so spustili sidra. Nemirno sem se oziral po barkah, ki so obkrožale ladjo. Ker še niso spustili mostu, sem šel k večerji. Z vso naglico sem užil nekaj zelenjavc in šel hitro zopet ven, ker čas izkrcaja je bil tu. Takoj pri izstopu z ladje nalletim na g. Kereca. Da sva se prav pristrčno pozdravila, si lahko mislite! Dolga, do pasu črna in široka brada mu zelo dobro pristojata. Vse skrbi za mojo prtljago sem prepustil njemu. Vse je spravil na barko in potem v zavod. Ko sem prišel v zavod tudi jaz, je bila moja prtljaga že tam. Na dvorišču v zavodu nas je sprejela godba majhnih bosonogih Kitajčkov.

Z g. Kerecem se kar nisva mogla dovolj nagovoriti. Deseto leto mu že teče na daljnem Vzhodu. Čudno, da se mu jezik še bolj ne zapleta, ko toliko let ni slišal domače govornice. Zelo je revež zdelan; da ne zgleda preveč slab, mu pomaga široka brada, katera mu zakriva suha lica. Kakor vidim, je preobložen z delom. Na vse strani mora iti „Kej sanfú.“ Doma oskrbuje malo in ubogo kapelico sv. Antona.

Poslikal jo je sam, za klopi je pa dobil denar iz domovine. Veliko se trudi za svojo hišo božjo, pa vendar mu vsega primanjkuje, najbolj pa večje cerkve, ker krdelce kristjanov raste. Dosedaj se tolaži z majhnim modelom, katerega si je sam sestavil. Kristjane tolaži, češ, taka bo nova cerkev.

Ljubi Bog bo gotovo poplačal gorečnost in dobro voljo ter mu naklonil velikodušna srca, da bo tudi to započeto delo dokončal.

Potreboval bi počitka, ker če bo tako naprej garal, mu bo kmalu zdravje odpovedalo. Priporočam ga torej vsem sobratom in našim dragim sotrudnikom in sotrudnicam v gorečo molitev. Ne morete si misliti koliko dobrega

storite, če podpirate ubovega misijonarja pri tako vzvišenem delu.

Zelo sem hvaležen vsem dragim osebam, ki so me tako lepo opremile z vsem potrebnim. Vsem bi se rad pismeno zahvalil, toda ne vem komu. Ve pa to ljubi Bog, ki bo vse prav bogato poplačal v nebesih. Vseh svojih dobrotnikov se bom spominjal vsaki dan pri Jezusu!

Dne 3. febr. odpotujem v vikarijat Shiu Kuan in bom na razpolago apost. vikarju.

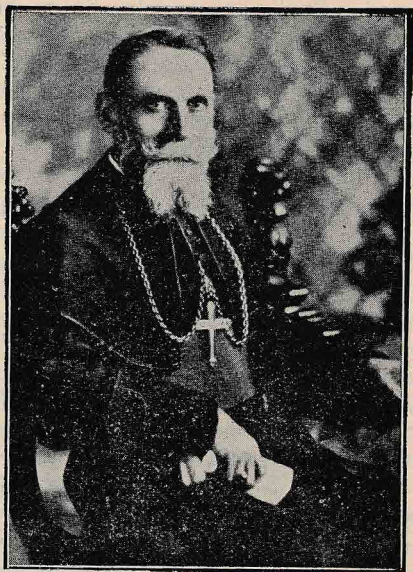
Pozdravljam vse sobrate ter sotrudnike in sotrudnice

Vaš v Srcu Jezusovem vdani

JOŽEF GEDER,

sal. misijonar.

Dva nova mučenika.

† ŠKOF ALOJZIJ VERSIGLIA.

Strašna novica je v začetku meseca marca t.l. pretresla vso salezijansko družbo in ves kulturni svet. Dva salez. misijonarja, škof Alojzij Versiglia, apostolski vikar v Chiu Shov (Šiu

Šov) in njegov pomočnik duhovnik misijonar Kalist Caravario sta padla žrtev divjega sovraštva poganskih roparskih tolp. O vsem dogodku nimamo še podrobnejših poročil. Zaenkrat vemo le to, kar nam poroča brzobjavka, ki jo je vodstvo salezijanskega misijona v Makau poslalo našim predstojnikom v Turin. Glasom te brzobjavke se je stvar zgodila tako:

Škof Versiglia in Caravario sta v družbi treh katehetin potovala v barki po reki Lin Chov po misijskih opravkih. Dvanajstotica roparjev jih je nenadoma iz zasede napadla in oropala. Nato so hoteli siloma odvesti katehetinje, čemur sta se neustrašena misijonarja odločno uprla. To je imelo zanj ugodne posledice. Roparji so ju pretepli in jima povzročili težke telesne poškodbe, nato pa so ju vlekli v gozd, ju tam ustrelili in pokopali. Misijonarji iz Hong-Konga, ki so zvedeli, da sta bila Versiglia in Caravario ugrabljeni, so ju šli iskat. Našli pa so le trupli, ki so ju dali prenesti v misijon. Katehetinje so še žive rešili. To se je zgodilo v okraju Yintak, 200 km severno od Kantona.

Tako se glasi kratko poročilo. Podrobnejše poročilo bo prišlo pozneje, ko bo naš list že v tisku.

Škof Alojzij Versiglia je bil rojen v Milanu. Kot misijonar je šel na Kitajsko pred 25 leti. Sprva je bil predstojnik salez. misijona v Makau. V škofa je bil posvečen pred 10 leti, ko je bil Chiu Chov povzdignjen v

† KALIST CARAVARIO.

apostolski vikarijat, Versiglia pa imenovan za apostolskega vikarja. Tu je razvil vso svojo misijonsko delavnost. tako, da je sedaj v tej provinci naš misijon zelo cvetoč in šteje osem misijonskih središč.

Versiglia je bil mož izrednih zmožnosti in velikega srca. Bil je zelo priljubljen, ne samo pri kristjanih, ampak tudi pri poganih. Celó reparji, ki jih je ta okraj poln, so ga spoštovali in mu doslej niso storili nič žalega.

Kalist Caravario je šel na Kitajsko še kot bogoslovec in bil posvečen v mašnika na Kitajskem lansko leto. Rodil se je v Cuorgne 1.1903. Bil je poln mladostnega idealizma in neustrašen misijonar, vedno pripravljen dati življenje za zveličanje duš, kakor je razvidno iz pisem, ki jih je pisal svojim staršem.

Prvo, a netočno poročilo o tragičnem dogodku je došlo v Turin po dopisni agenturi v Hong-Kongu. Zastopnik vrhovnega predstojnika je šel takoj k družini Kalista Caravaria, ki sedaj stanuje v Turinu, da bi jo polagoma pripravil na grozno novico. Sprva je staršem sporočil, da je sin nevarno bolan.

Drugo jutro je bila v cerkvi Marije Pomočnic prva slovesna zadušnica za padla misijonarja. Tudi Caravarijeva mati je bila navzoča in goreče molila za sina, da bi mu ljubi Bog vrnil zdravje. Revica ni vedela, da je bila prav tista maša darovana za dušni pokoj njenega sina. Še isti dan pa so družini sporočili vso grozno resnico. Mati je neutolažljivo jokala; oče pa jo je tolažil, rekoč: Darovala sva ga Bogu in Bog je sprejel najino daritev.

Prav tako je salezijanski duhovnik v imenu vrhovnega predstojnika pohitel v Pavijo, kjer blizu mesta v skromni hišici živi 80 letna mati pokojnega apostolskega vikarja ter ji naznanil junaško smrt njenega sina. Kako bridko je zadela novica ubogo staro, si lahko mislimo. Edina njena tolažba je bila misel, da je njen sin padel kot mučenik za sveto stvar.

Mi pa se spoštljivo poklonimo spominu obeh misijonarjev mučenikov. Prosimo gospoda, da bi njuna kri bila seme novega razmaha salezijanskega misijonskega dela med ubogimi Kitajci.

Kdor si hoče zagotoviti večno srečo v nebesih, naj po svojih močeh sodeluje pri delu za zveličanje duš.

Po priprošnji blaženega Janeza Bosca.

ČUDEŽNO OZDRAVLJENA.

L. 1916. sem zbolela na vnetju rebrne mreže, ki mi je pustila težke posledice. Skozi 13 let sem vedno bolehalo; s težavo sem hodila po stopnicah nisem bila v stanu vršiti svojih vsakdanjih opravil. Cestokrat sem padla v nezavest in življenje mi je postalo težko breme. Vprašala sem za svet več slovečih zdravnikov, pa mi niso mogli pomagati.

Dne 9. junija, na dan slovesnega prenosa zemeljskih ostankov blaženega Janeza Bosca, sem začutila v srcu posebno zaupanje v njegovo priprošnjo in sem se mu priporočila v goreči molitvi. Na tretji dan slovesnosti, ki so se vršile v cerkvi Marije Pom. po slovesnem prenosu, sem šla k njegovi urni. Duhovniki, ki so tam skrbeli za red, videč mojo onemoglost, so mi pomagali, da sem se mogla približati svetim ostankom. Z zaupanjem sem se dotaknila urne, in med cvetjem, s katerim je bila okrašena, sem pobrala eno rožo in en nagelj ter oboje nesla domov.

Naslednjo noč se mi je v sanjah prikazal don Bosco. Imel je sklenjene roke in držal se je na smeh. Rekel mi je, da je boj človeško življenje na zemlji in da je ni rože brez trnja. Tolažil me je češ, naj zaupam, ker bom ozdravela. Priporočil mi je, naj vztrajam v dobrem, da bom šla nekoč z njim vred v nebesa. Nato je izginil.

Takoj sem se prebudila in pogledala na uro: bila je dve po polnoči. Nemudoma sem vstala gnana po neki notranji sili, šla po rožo, ki sem jo pobrala na urni, in jo pojedla. V tistem hipu se je storil čudež: ozdravela sem popolnoma.

Drugo jutro sem se vrnila v cerkev Marije Pom. zahvalit se bl. Janezu Boscu za vrnjeno zdravje.

Vso stvar sem razodela duhovniku, ki je imel nalogo sprejemati slična poročila. Naročil mi je, naj mu pri-

nesem zdravnikovo potrdilo, da moje ozdravljenje ne more biti posledica sugestije. Zdravnik mi je dal tole spričevalo: „Hočejo vedeti je li gospa Necchi ozdravela čudežno ali po sugestiji. Če je bila to sugestija, je bila pač taka, da je noben zdravnik ni mogel povzročiti.“

Res je, če bi bila jaz dostopna za sugestijo, zakaj mi niso z njo v teku 13 let zdravniki mogli pomagati? Prepričana sem, da je bil tu prst božji, da mi je Bog podelil zdravje po priprošnji blaženega Janeza Bosca.

Turin 15. jan. 1930.

Necchi Josipina, vdova.

POD AVTOMOBILOM.

Dne 12. septembra smo odpotovali iz Monte Carlo (Monaco). Pri volanu je sedel moj mož in vodil avtomobil. S sabo sva imela osemletnega sinčka. Namenjeni smo bili v Asti, kjer sem imela dva otroka pri sestri.

Pred odhodom zagledam na nočni omarici sliko bl. Janeza Bosca. Po kratki molitvi sem jo vtaknila v svojo taško ter vzdihnila z velikim zaupanjem: „Don Bosco, varuj nas na dolgi poti; daj, da nas ne bo zadela nobena nesreča, ki bi mogla škodovati duši ali telesu!“

Vreme je bilo krasno. Avtomobil je požiral cesto in puščal za sabo mesto za mestom. V bližini mesta Bra, ko smo vozili po klancu navzdol, pri nekem ovinku, počí pneumatika in avtomobil se prevrne. Kmetje, ki so videli nesrečo, so bili prepričani, da smo vsi mrtvi. Toda don Bosco je bil z nami, prav nič žalega se nam ni zgodilo. Moj sinček se je prvi skobacal izpod vozila, rekoč: Mama, meni se ni nič zgodilo, kaj pa tebi?

Kmalu so dobri ljudje prihiteli na pomoč. Čudeč se, kako smo mogli ostati tako nepoškodovani, so pomagali možu spraviti avtomobil v bliž-

njo garažo v popravilo. Sami smo pa z vlakom nadaljevali pot v Asti.

Dvanajst dni pozneje smo se vračali v istem avtomobilu v Monte Carlo. Vrnili smo se srečno domov.

Monte Carlo

*Albina Ratti Ambrosi
bivša gojenka.*

MALČEK REŠEN GOTOVE SMRTI.

Bil sem v Mogliano Veneto v vili grofa Rosada. Kar me obvestijo, da je sinček upravitelja nenadno zbolel in da je v veliki nevarnosti za življenje radi infekcije v črevesju. Bilo je 15. novembra zvečer. Zmeril sem malčku vročino; imel je čez 40 stop. vročine. Zdravnik, ki so ga poklicali v vsej naglici, je izjavil, da je prav malo upanja, da bi otrok preživel noč.

Oče in mati malega bolnika sta bila sila potrta in nista vedela kaj bi. V groznem strahu za življenje ljubljenega otroka, sta brzojavila sorodnikom v Turin, naj hitro pošljejo relikvijo blaženega Janeza Bosca.

Tedaj sem se spomnil, da imam v žepu rožni venec, ki je bil položen na telesne ostanke Blaženega. Položil sem ga na prsa umirajočega otroka in in prosil don Bosca za njegovo ozdravljenje. V tistem hipu se je malček dvignil v postelji in se vsedel. Smehljaj se mi je in se začel igrčkati. Drugo jutro se vrne zdravnik. Ugotovil je, da je otrok popolnoma izven vsake nevarnosti. Prepričan sem, da ima to ozdravljenje nekaj nadnaravnega na sebi.

Turin

August Chiarle.

Praznik Marije Pomočnice.

Zopet je zablščala majniška Kraljica v vsej svoji lepoti in krasoti. Po vsej zemlji se razlega njena slava. Verniki vseh narodov in krajev se ji klanjajo in nosijo pred njen oltar duhteče rože svojih molitev, prošenj in slavospevov. Nikdar se tako očitno ne kaže kot v mesecu majniku, da je Marija Kraljica nebes in zemlje, nikdar niso naša srca tako prepojena z ljubeznijo in z zaupanjem do naše nebeške Matere, kot v tem mesecu, ko se vrši prelepa majniška pobožnost.

In v tem mesecu, ki je najlepši v vsem letu, praznujemo praznik Marije Pomočnice, tako drag vsem, ki ljubijo Marijo, ki so v duhovni zvezi z salez. družbo in imajo bl. Janeza Bosca, tega velikega častivca Matere božje, za svojega duhovnega očeta.

Marija je naša pomočnica. Marija nam pomaga v vseh stiskah, težavah in bridkostih. Marija je naša tolažnica, naša opora, naša moč v boju zoper

naše dušne sovražnike. Če bi nas tudi ves svet zapustil Marija nas ne bo nikdar zapustila. Se zdi, da je Marija še posebno naklonjena tistim, ki so zapuščeni od sveta, ki jih ovija trnjevenec trpljenja. Nič čudnega torej, če pred Marijinim oltarjem najbolj iskreno, vdano in pobožno molijo duše, ki jih stiska bridkost in žalost. Koliko tolažbe prihaja v razbolelo srce ob taki, k nebeški Materi kipeči molitvi.

Dne 25. maja bomo na Rakovniku praznovali z vso slovesnostjo naš največji praznik. Takrat ko se bodo množice iz vseh krajev naše prelepe domovine gnetle okoli Marije in s prosečimi očmi zrle v njeno prelepo obličje, bo Marija razprostrla svoje roke in sipala na svoje častivce obilico svojih milosti in dobrot.

Zato se z zaupanjem približajmo Mariji! Dan, ki ga bomo preživeli v njeni bližini, bo kot svetla točka ostal neizbrisno v našem spominu.

Praznik Marije Pomočnice kristjanov na Rakovniku v Ljubljani 24. in 25. maja.

Dne 24. maja: Popoldne ob 6. uri prireditev s petjem in godbo pri lurški votlini. — Zvečer ob 8. uri procesija s svečkami, nato govor pete litanije in blagoslov z Najsvetejšim. — Po blagoslovu rasvetljava svetišča.

Dne 25. maja: Sv. maše začno ob štirih. — Ob 5. uri sv. maša z Najsvetejšim za sotrudstvo. — Ob pol 10 uri govor, nato pontifikalna sv. maša. — Po sv. maši shod za sotrudnike in sotrudnice pri lurški votlini.

Popoldne ob pol štirih govor, nato slovesna procesija s kipom Marije Pom. po procesiji blagoslov z Najsvetejšim.

Polovične vožnje ne bo. — Vabljeni v obilnem številu!

Polovične vožnje ne bo. — Vabljeni v obilnem številu!

NAŠI RAZGOVORI.

(Odgovori na vprašanja).

Redovni poklic. Pri nas je več ženskih redov, ki sprejemajo zdrava in dobra dekleta, ki se želijo posvetiti redovnemu stanu. Navedeni so v vsakem škofijskem šematizmu. Glede starosti ima vsak red svoja pravila in običaje. Zato se je treba tozadevno obrniti na predstojništvo dotičnega reda, ki Vam bo tudi sporočilo, če je glede starosti mogoča kaka izjema. Kar se tiče Hčera Marije Pom., obrnite se — tudi pismeno — na jugosl. provincijalat salez. drežbe s sedežem v Ljubljani na Rakovniku. Tu Vam bodo dali vsa potrebna pojasnila.

I. L. A. Ako prejmete sv. obhajilo pred mašo, najboljše naredite, ako posvetite

nekaj minut pobožni, zbrani zahvali oziroma zaupnemu razgovoru z Jezusom, ki je prišel v Vaše srce; nato pa sledite lepo sv. maši. Saj tudi mašne molitve prav dobro služijo kot zahvala po sv. obhajilu. Sicer pa naj velja v teh stvareh sveta prostost; vsak naj se tako ravna, kakor se mu zdi za gojitev pobožnosti najprimernejše.

Prekmurec. Naš list je posvečen salez. zadevam; ako bi prinašal od Vas zaželena navodila, bi posegel v področje drugih listov, kar pa ni njegov namen. Sicer pa ni izključeno, da bi se kdaj naš list ne pečal tudi z zadevo Slomškove beatifikacije.

MALA POŠTA.

I. K. Rožni venec usmiljenja se lahko moli tudi na navadni molek. — Pri *velikih jagodah* se mesto očenaša moli vzdihljaj: „Večni Oče, darujem Ti rane Jezusa Kristusa v ozdravljenje naših dušnih ran,“ pri *malih* pa mesto češčenamarij vzdihljaj: „Moj Jezus, odpuščanje in usmiljenje! Po zaslugah svojih svetih ran.“ — Enako se tudi za rožni venec vernih duš ne zahteva posebni molek.

Sotrudstvu. — Radi preobilnih opravil

čestokrat ni mogoče odgovoriti takoj po prejemu pošiljatve. Naj blagovole blagi sotrudniki in sotrudnice oprostiti, kadar takoj ne prejmejo odgovora. Preberemo takoj, a odgovoriti takoj je čestokrat težko.

Naročnikom Salez. vestnika. V slučaju, da kdo izmed naročnikov ne prejme kake številke, naj blagovoli vsakokrat sporočiti. — Enako naj vsak, ki izpremeni bivališče, naznanit izpremembo in sicer tako, da pošlje stari in novi naslov.

V OCENO SMO PREJELI.

O KRŠČANSKI VZGOJI MLADINE.

Okrožnica svetega očeta Pija XI. z dne 31. decembra 1929.

Drobna knjižica je to, ki jo vsak lahko hitro prebere. Vsebina pa je velevažna. Sveti oče v tej okrožnici podajajo kot učitelj vesoljne cerkve načela, kako vzgajati mladino, da bo dosegla časno in večno srečo. Ta knjižica bi morala biti v roki vsakega, ki ima opraviti z mladino, zlasti pa staršev in vzgojiteljev sploh. Stane 4 Din, po pošti 5 Din. Naroča se pri Ničmanu v Ljubljani.

Dr. Mihael Opeka: KRALJ VEKOV.

(Trinajst govorov o Bogu).

Naš najboljši govornik nam je zopet podaril knjigo vclike vrednosti: trinajst govorov o Bogu. Jasno in poljudno nam razlaga o božjem bistvu, o božjih lastnostih, o presv. Trojici, o božjem češčenju. Knjiga bo prav posebno dobrodošla duhovnikom, pa tudi lajnikom, ki želijo razmišljati o Bogu. Vsem jo prav toplo priporočam. Stane 20 Din, po pošti pol din. več. Naroča se pri Ničmanu v Ljubljani.

NOVOST.

Pravkar je izšel življenjepis prve učenke presv. Srca, sv. Marjete Alakok, pod naslovom „Nevesta presv. Srca“ (spisal dr. Josip Valjavec). — Prepričani smo, da bo ta nad sto strani obsegajoča knjiga v veliko veselje vsem, posebno častilcem in častilkam božjega Srca. Gotovi smo, da bo čitanje tega lepega in poučnega življenja blagim čitateljem v

veliko tolažbo in dušni užitek. Kdor ga bo bral, se ne bo kesal. V tej knjigi bo našel toliko lepega, da bo nehote še bolj vzljubil božje Srce. Naročite jo in se prepričajte o tej resnici, saj stane samo 8 (po pošti 8 in pol) dinarjev. — Naroča se pri: *Vodstvu salezijanskega sotrudništva* — Ljubljana — Rakovnik.

ZA POKRITJE TISKOVIH STROSKOV.

Januarjevi številki Salezijanskega vestnika smo priložili položnice. Mnogi so se odzvali prošnji in poslali tiskovnim stroškom primerno svoto, mnogi celo več, za kar se jim iz srca zahvalimo. Ne manjka pa takih, ki že več let dobivajo Salezijanski vestnik, pa se še niso nikdar spomnili, da izdajanje Vestnika stane. Ker je družba radi odkupa Mladinskega doma v velikih gmotnih težavah, se prav toplo priporočamo tudi tem, da po možnosti prihite pomagat in pošljejo vsaj tiskovnim stroškom primerno svoto. Iz srca jim bomo hvaležni.

Misijonska mladež

Ko pregledujem obširne liste raznih narodov, ki nosijo zgoraj podani naslov, *Misijonsko mladež* francozov, italijanov, špancev, portugancev, poljakov in drugih, z vabljivo in lično zunanjo obliko, opremljeno s tolikimi ilustracijami in tako različnimi misijonskimi članki, ki so kakor nalašč za mladino, se mi nehote ponuja vprašanje: „Zakaj tudi mi ne zmoremo kaj takega?“

Ne zmoremo in to iz raznih vzrokov. Morda bodo polagoma izginile ovire in tedaj...

Če ne zmoremo toliko, nekaj pa, mislim, bi vendar le zmogli. In če zmoremo nekaj, zakaj ne bi storili vsaj to nekaj?

Da, nekaj bomo skušali storiti in sicer s skromno prilogo, ki jo bo prinašal Salezijanski vestnik, glasilo salezijanskih sotrudnikov in sotrudnic.

Toda sotrudniki in sotrudnice ne spadajo več v število mladine, večina izmed njih je prekoračila dvajseto leto: čemu toraj ta priloga?

Čemu?

Tudi odraslim ne bo škodilo, in iz srca želim, da jo marljivo prebirajo vsi sotrudniki in sotrudnice. Marsikaj bodo našli v njej, ki bo koristno tudi zanje. Mnogi izmed njih so pa očetje in matere in imajo mladino. Za to mladino bo kakor nalašč ta priloga. Saj je treba tudi v mladino zasejati in gojiti misijonsko zavest in ji vliti spoznanje, kako koristno in zaslužno je podpirati misijonska dela: treba jo je vzgojiti v misijonarje, ki bodo z molitvijo, s propagando in darovi pomagali obdelovati misijonsko polje. Tisti sotrudniki in sotrudnice, ki nimajo svojih otrok, naj pa postrežejo s to prilogo drugim otrokom. S tem listom bodo v marsikateri mladi duši vzbudili zanimanje za katoliške misijone in — zdaj mladi, slabotni, malo zmogni — bodo polagoma postali misijonski sotrudniki.

To je namen skromne priloge, ki jo bo odslej prinašal Salez. vestnik. *Vzbuditi zanimanje za misijone tudi v mladini.*

Manjka misijonarjev

„Če primerjamo Evropo s poganskim svetom“, tako se je izrazil pater Thaurana v svojem predavanju na Dunaju, „vidimo, da v Evropi versko življenje peša, dočim se med pogani prebuja. Čeprav se duhovniki poganskih ver na vse načine

trudijo, da bi okrepili staro vero, kljub vsem naporom njihov vpliv čezdaljebolj temu peša.“

Tako je govoril pred dvema letoma. Zadnji čas pa se je jelo tudi v Evropi razen v Rusiji zopet pojavljati večje

versko zanimanje. Poglejmo v tujino.

NA KITAJSKEM.

„Na Kitajskem bičajo posledice vojne, lakota tira narode v obup, čutijo potrebo višje moči. Med izobraženci se vedno bolj pojavlja prepričanje, da brez verskega prebujenja nekdanja moč Kitajske ne bo nikdar več vstala. Dr. Ceng - Cing - yi se je izrazil, da se med kitajskim narodom, in to zlasti med izobraženci, čezdalje bolj opaža doslej nepoznana želja, bolj natančno spoznati krščansko vero in njene resnice. Mnogo jih je jasno priznalo, da je v sedanjem žalostnem položaju le krščanstvo, ki pozna živega Boga, zmožno prinesiti Kitajski notranjo moč in dušno prerojenje.

Kitajski učenjaki, ki so doslej sovražili in zaničevali katoliško Cerkev, prebirajo danes sv. pismo, se udeležujejo krščanskih pobožnosti in priznajo Kristusa kot edino upanje Kitajske.

NA JAPONSKEM.

Japonska že več desetletij posnema zahodno kulturo, toda sprejela je le zunanost moderne kulture, ni pa sprejela temelja, to je krščanstva. Vlada je skušala oživiti staro pogansko vero, a ljudstvo ne najde v njej zadoščenja in je ne mara. Neki Anglež, ki že desetletja opazuje ta napredek, poda takole svoje vtise: — Duša japonskega naroda je nemirna in nezadovoljna in dobro čuti, da ji nekaj

manjka V septembru lanskega leta se je načelnik prosvetnega ministerstva, po veri pogan, izjavil, da socialno vprašanje na Japonskem potrebuje duševne rešitve in da je pravi vir duševne vzgoje Jezus Kristus.

Tudi v Indiji se opaža, da vedno bolj raste zanimanje za krščanstvo.

V AFRIKI.

V Afriki se je približala ura verskega preobrata. Misijoni že dolgo ne zmorejo ustreči zahtevam ondotnih nekrščencev, ki prosijo za misijonarje. Škof Derouche piše: „V Afriki je toliko dobro razpoloženih duš, ki govorijo z odkritim prepričanjem: — Ti si poslanec božji, pokaži nam pot k nebu. — In jaz jim ne morem ustreči: nimam misijonarjev. To me bolj muči, kakor mrzlica, kakor zatajevanja; glas je sinov, ki prosijo kruha, a jaz, ki bi jim ga moral dati, ga nimam.

Duhovniki stare paganske vere skušajo z zvijačo prisiliti zamorce, da bi spoštovali stare vere, toda duša zamorcev je nezadovoljna s starimi bogovi in išče novega Boga, bolj močnega in bolj mogočnega..“

Ali ni to mogočna vzpodbuda, da podpiramo z vsemi močmi misijonsko gibanje? Ali nas ne bo to vzpodbujalo k delovanju in podpiranju misijonskih poklicev, da s tem izpolnimo željo tolikih duš, ki, želeč pristopiti h Kristusovemu kraljestvu, prosijo in kličejo: „Pošljite nam misijonarjev!“ A teh, žalibog, manjka. Treba je sredstev, da se vzgojijo.

DAR DVEH MALIH.

V majhni župniji tam v Savinski dolini — kraja ne imenujem, niti družine, ker bi znalo biti neljubo — tam živi pobožna vdova z dvema majhnima otrokoma. Mati jima kaj rada pripoveduje o misijonih. S tem pripovedovanjem je tako zelo navdušila otroka, da kar tekmujeta, kdo bo več storil za misijone. Z veseljem se odpovedujeta raznim priboljškom, prihranek pa spravita v tako imenovani *misijonski nabiralnik*. Tako na primer je Peterček prosil Jezuščka, naj mu za božičnico mesto igrač rajši prinese nekaj za misijone. Jezušček je bil usmiljen in mu je prinesel denarja za misijone in poleg denarja tudi igrač za njega. Lojzika se je celo odrekla novi oblecki ter prosila mater, naj pošlje tisti denar za misijone.

Pred nekaj tedni je mati, dobra naša sotrudnica, poslala 175 Din s pripombo: „Iz misijonskega nabiralnika Petrček in Lojzek za vzgajanje novih misijonarjev,“ ter popiše junaški čin malih otrok. Takih otrok je Bog vesel in jim bo gotovo bogato poplačal.

BOŽIČ V RUSIJI.

Na božični praznik je divja bolševiška vlada zapovedala delavcem, da morajo delati in je zaprla krog 1000 cerkvá raznih veroizpovedi, zaprla mnogo duhovnikov in kristjanov, nekaj jih tudi pustila usmrtni. Kjer ni vere, vlada divjost.

Iz salezijanskih misijonov

Razvoj salezijanskih misijonov delimo v štiri dobe.

Prva doba: — Prvi salezijanski misijonarji so začeli delovati pri indijanskih plemenih v Južni Ameriki. Leta 1879. so se usatorili v Patagoniji, potem v najbolj južnem delu, na Magelanskem ozemlju, med divjaki Onas.

Druga doba: — Leta 1893. so prodrli v orjaške gozde v Ekvadoru, med divjake Hivare. Leta 1894. so se pomaknili v osrčje Brazilije, v Matto Grosso, in sicer med divjake Bororos.

Ko so postavili označenim misijonom trden temelj in se je število misijonarjev znatno povečalo, so se, zaupajoč v božjo pomoč, podali na Vzhod. Leta 1906. jih vidimo stopiti na Kitajsko. Iz tega zrna je nekaj let potem nastal Apostolski vikariat Shin - Chov.

Proti koncu druge dobe misijonskega razvoja, l. 1911., je šest salezijanskih misijonarjev stopilo na Afriško zemljo.

Tretja doba: — Misijoni v Aziji in Afriki, toli oddaljeni od Amerike, niso zakopali v pozabnost onih prvih naporov v Južni Ameriki. V tretji dobi razvoja in sicer l. 1914. so prevzeli misijone v severni Braziliji, na ozemlju Rio Negro, med slovitimi divjaki Tukanos. Deset let nato so se naselili v Paragaju, v močvirni puščavi Gran Chaco, želeč rešiti iz zanj poganstva onih 30 tisoč indijancev, ki so stanovali v onem močvirju. Leta 1927 so stopili na neizmerno, s tropičnimi gozdi pokrito ravan ob Boliviji.

Četrta doba: — V četrti dobi so prevzeli misijon v Asamu, na severovzhodni Indiji, med rodov Kassi. Na željo svetega očeta so se leta 1926. podali na skrajni vzhod, na japonski otok Kion -Shin. Leta 1927. so se nastanili na polotoku Malacca, leta 1928. so pa prevzeli novo misijonsko

pokrajino v Indiji, kjer jim je sv. Stolica poverila škofijo Krishnagar in nadškofijo Madras.

KOLIKO OBSEGAJO SEDANJI SAL. MISIJONI.

Sedanji salez. misijoni obsegajo ozemlje, ki meri v svoji površini 2.777.072 kvadratnih kilometrov, nekako desetkrat toliko kakor Jugoslavija. Prebivalcev štejejo 31.040.550. Trideset milijonov je nevercev, petdeseti del, to je 63.351 pa kristjanov.

Na tem ogromnem misijonskem ozemlju deluje krog tisoč salez. misijonarjev, všteti duhovnike, klerike, laike in Hčere Marije Pomočnice, in sicer: 761 v zgoraj imenovanih misijonih, ki so popolnoma salezijanski, 244 pa v 30 drugih misijonih, ki so odvisni od škofov, vikarjev in apostolskih prefektov, ki niso salezijanci.

Vsak misijonar bi moral v misijonih, poverjenih salezijancem, skrbeti za vztrajnost 836 krščenih in za izpreobrnjenje 40.789 nekrščenih oseb.

Grozno število!... Store, kar morejo. Uspehi so tolažljivi. Samo leta 1928 so podelili 14.812 krstov. V semeniščih vzgajajo 396 klerikov, v 367 šolah pa poučujejo 17.693 otrok.

SALEZ. NEODVISNI MISIJONI.

- 1.) Madras (Indija), nadškofija. —
- 2.) Krisnagar (Indija), škofija. — 3.) Mendez in Gualaquiza (Ekvador), Apostolski vikariat. — 4.) Magelan in Malvinski otoki (Čile), Apostolski vikariat. — 5.) Shiuchov (Kitajsko), Apostolski vikariat.
- 6.) Assam (Indija), Apostolska prefektura.
- 7.) Alto Luapula (Belgijski Kongo), Apostolska prefektura. — 8.) Miyazaki (Japonsko), neodvisen misijon. — 9.) Riaburi (Siam), začetni misijon. — 10.) Registro do Araguay (Brazilija), Apostolska pre-

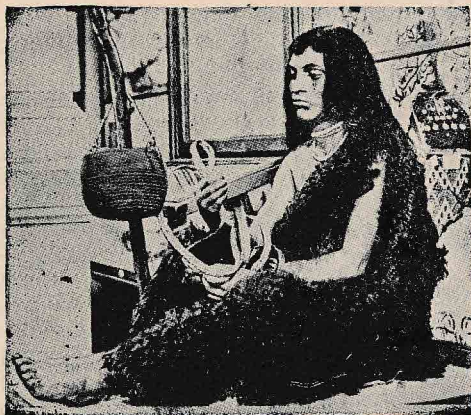
fektura. — 11.) *Rio Negro* (Brazilija), Apostolska prefektura. — 12.) *Porto Velho* (Brazilija), Apostolska prefektura. 13.) *Severna Patagonija* (Argentina), misijon. — 14. *Južna Patagonija in Ognjena zemlja* (Argentina), misijon. — 15. *Srednja*

Pampa (Argentina), misijon. — 16. *Gran Chaco* (Paraguay), misijon.

Poleg imenovanih neodvisnih misijonov delujejo v 23 misijonskih postojankah, ki so odvisne od škofov ali drugih misijonskih družb.

Med indijanci

Indijanske povesti, ki so nekoč izhajale v bolj ali manj obširnih brošurah, so vzbujale med ljudstvom, zlasti med mladino, posebno zanimanje. Bile so pa večji del same bajke.

Divjak plete košaro.

Ker je znano, kako zelo zanimajo indijanski narodi, bo tudi *Misijonska mladež* prinašala črtice iz življenja teh divjih narodov, toda črtice, ki ne bodo izmišljene, ampak resnične, prav take, kakor nam jih pošiljajo misijonarji, živeči med indijanskim ljudstvom.

Začeli bomo z indijanci *Onas*.

MED INDIJANCI ONAS.

Divjaki *Onas* (pomeni v njihovem jeziku *človek*) so bili ena prvih čred, ki jih je sv. Stolica izročila salezijanskim misijonarjem. Ze l. 1880. so začeli delovati med njimi. Imenujejo se tudi *Indijanci na nogah*, da se ločijo od indijancev *Alakalufov*, ki so indijanci na ladjah, in od indijancev *Tehuelcev*, ki so „indijanci na konjih.“

Kakšna je Ognjena zemlja.

Indijanci *Onas* žive na najbolj južnem

delu Amerike, na Ognjeni zemlji.

Ognjena zemlja je v sredini in na jugu gorata, v ostalem pa hribovita in ravna. Največje jezero se imenuje *jezero Fagnano*, po salezijanskem misijonarju Fagnanu, ki ga je prvi odkril.

Na Ognjeni zemlji, lahko rečemo, sta samo dva letna časa: *zima*, ki traja pet mesecev, od maja do oktobra, in neke vrste *pomlad*, ki zavzema ostale mesece. Zimski mraz ni ravno prehud: večkrat pride do 20 stopinj pod ničlo, navadno pa ne sega pod 10 stopinj. Tudi vročina ni ravno huda. Le redkokrat doseže 15 — 20 stopinj, navadno se pa drži pri 10 stopinjah nad nič o. Včasih pa kar na mah pade do 0 stopinj. Radi nestanovitnega podnebja ni mogoče obdelovati zemlje. Poleg tega divjajo hudi vetrovi, ki posuše in ovirajo rast.

Glavni pridelek je ovčjereja.

Kakšni so divjaki *Onas*.

Preiskovalci Ognjene zemlje so jih smatrali za ljudi najnižje vrste, za napol opice. S tem so kaj dobro postregli Darwinovim pristašem, ki trdijo, da človek prihaja iz opice.

Misijonarji, bivajoč med njimi, so bolj natančno opazovali in spoznali to ljudstvo in so prišli do drugačnega zaključka.

„Ko sem prvič prišel med nje,“ piše eden izmed njih, „so mi pustili zelo neprijeten vtis. Zdeli so se mi vrhunec divjosti in brezumnosti. Ko sem videl nekoga izmed njih, kako se je razkačil, ko sem ga gledal nepremično, in ko sem videl šest nagih divjakov ob otoku *Wollaston*, sem skoraj rekel: — Darwin ima prav! — V drugem obisku sem z njimi igral, in so se zdeli že nekoliko drugačni. Prepričal sem se, da niso hudobni, pač pa nesrečna bitja, kratkega razuma, bitja, ki pridejo v zadrego, kadar srečajo tujca, precej mirni in veseli, in kažejo kali dobrih lastnosti in čustev, kadar se z njimi postopa ljubeznivo.“

Njihova zunanost.

Nekateri raziskovalci Ognjene zemlje jih slikajo grda, divja in krvoločna bitja. Te slike so pretirane. Niso ravno lepi, pa tudi grdi niso. Če bi imeli boljšo in bolj redno hrano, bi se njihovi obrazi nekoliko zaokrožili in bi jih lahko ime-

Mladenič Onas iz Magelanske zemlje.

novali lepe.

Postave so visoke. Najvišji dosežejo do 2 metra. Tudi žene so večinoma visoke rasti in močnih udov.

Kožo imajo mehko in nežno. Kdor jo potipa, se zdi, da tipa svilo. Kljub mrzlemu podnebjju so vedno topli, kakor bi imeli vedno vročino.

Barve so kostanjeve, prevlečene s prozorno rdečino. Tuintam se najdejo tudi rumene barve, zlasti po obrazu. Često pa niti ni mogoče barve spoznati radi nesnage, ki jih pokriva, in radi barv, s katerimi barvajo celo telo.

Lasje so temno črni, gladki, podobni grivi. Žene jih nosijo dolge 35 cm., možje 20 cm. Padajo jim prosto na ramena in jim pokrivajo čelo in polovico oči. Ti lasje jim dajejo nekaj živalskega. Kodrastih glav ni videti.

Možje nimajo ne brk, ne brade, ker si

jih mimogrede, ko rastejo, izpulijo. Ker jim manjka brk in brade in so enako oblečeni kot žene, jih skoraj ni mogoče ločiti.

Tudi obrvi si pulijo in trepalnice.

Lase si strižejo s skoljčno lupino ali pa požgejo z žrjavico. V času žalovanja si jih odrežejo in puste le venec ob sencih.

Glava je v primeri s telesom precej velika. Obraz imajo stisnjen, nos kratek in zmečkan. Najdejo se pa tudi taki, ki so okroglega obraza. Ker jim čelo pokrivajo lasje, se obraz dozdeva okrogel.

Oči imajo majhne, vrte in živahne; pogled bister in dalekosežen. V daljavi, kjer mi komaj ločimo človeka od drevesa, poznajo osebe in vidijo najmanjša dela, ki jih opravljajo.

Usta so velika. Temne in debele ustnice jih še bolj povečajo. Navadno drže usta napoli odprta, da kažejo dve vrsti belih, dobro uvrščenih zob.

Roke so debele in v primeri z telesom predele.

Noge imajo ravne. Stopala se zde precej velika, to pa zato, ker ne nosijo nikdar obuval, radi česar ostanejo prsti raztegnjeni.

Posluha so ostrega, da slišijo, česar mi ne moremo slišati.

Ze'lo dobro znajo posnemati petje ptičev, tako da znajo prevarati celo ptice.

Zelo so občutljivi za mraz. Četudi je ozračje večinoma mrzlo, se zdi, da se vedno tresejo od mraza, tudi kadar so oblečeni. Zato so radi vedno pri ognju in, ker so prvi raziskovalci vsepovsod našli ogenj, so — kakor pravijo — to zemljo nazivali *Ognjeno zemljo*. Ognju izkazujejo nekako čiščenje in se nikdar ne ločijo od njega. Tudi na potovanje ga jemljejo s seboj.

(Nadaljuje.)

VERSKA PROSTOST V MEHIKI.

Po treh letih hudega verskega preganjanja je spet dovoljena javna služba božja, ki so jo otvorili s praznikom Marijine prikazni v Guadalupi. O tej priliki so Mehikanski škofje izdali pastirski list in povabili verne, naj navdušeno praznujejo četrto stoletnico Marijine prikazni in začetek nove verske prostosti. Slovesnost so po posebnem dovoljenju sv. Očeta obhajali s polnočnico. Udeležba je bila ogromna.

Rešena po Mariji

Vse milosti, ki padajo na zemljo, pridejo po rokah Marijinih, trdijo enoglasno svetniki, zato tudi vse milosti, ki jih prejemajo pagani.

Nekega vročega dne v mesecu juliju je uboga žena, bolna in utrujena od potovanja prišla v lekarno k sestram sv. Pavla v Sendain na Japonskem ter prosila, da se jo preišče. Redovnica, odločena za oskrbo bolnikov, ustreže ubogi ženi. Kmalu se prepriča, da zanjo ni več pomoči, da ji preostaja le malo dni življenja. Žena pa kaže zaupanje v zdravilo in je tako gotova, da ozdravi, da si ji redovnica kar ne upa razodeti nevarno stanje.

Bolnica, želeč imeti na razpolago zdravnika, sklene najeti v bližnji gostilni sobo. Soprog in sin ji odsvetujeta, enako redovnica, boječ se, da umrje v gostilni. Ko so videli, da se nikakor ne da prepričati, se udajo.

V gostilno je prišel tudi misijonar in se predstavil ženi ter ji govoril o drugem življenju in o krščanski veri. Kakšno začudenje, ko prejme odgovor: „Oh, kako dolgo sem že čakala na te besede!“ Potem pripoveduje polna ginjenja.

„Dan pred mojim odhodom proti Sendain sem čutila grozne bolečine; potem sem nekoliko zaspala in mirno počivala. Kar vidim na veličastnem prostoru, povsem razsvetljenem, gospo čudovite lepote, obdano od svetlobe in stoječo na visokem prestolu. Obdajalo jo je šest oseb, ki niso bile podobne ljudem na zemlji. V podnožju lepe gospe, ki se mi je smehljala in me ljubeznivo vabila, naj se približam, se je zvijala črna pošast. Skušala sem poklekniti in počastiti gospo, toda grda pošast mi ni dopustila. Trikrat sem poskusila, a vse zamanj. Naposled mi je pomagal eden onih bitij, ki so stali ob gospej, in tako sem se približala prestolu. Gospa me je zrla tako sladko in ljubeznivo, da tega ne bom nikdar pozabila. Opogumnjena od te dobrote sem pripovedovala, da sem bolna in da sem obiskala toliko zdravnikov, da pa kljub temu ni nič pomagalo, ampak se od dne do dne slabšalo. Potem sem jo prosila naj me ozdravi.

„Če hočeš ozdraveti,“ je rekla, „pojdi v Sendai k evropskim zdravnikom in povedali ti bodo, kaj moraš storiti.“

Jaz sem vstala, se zahvalila in spet

počastila gospo, a zdaj brez vsake ovire, kajti pošast se je umaknila.

Tu sem se vsa zadovoljna zbudila in potem takoj spet zaspala in sanjala tole. V Sendainu sem videla lepo svetišče. Rekla mi je, da se ondi časti pravi Bog in da mi ga boste Vi naučili spoznati. To je vzrok, da sem kljub nasprotovanju soproga in sina hotela semkaj: lepa Gospa mi je obljubila, da bom ozdravela. Jaz o tem nisem nikomur omenila, zato so pripisovali moji sitnosti.“

Zdaj šele sta sestra in misijonar razumela ono vztrajnost in, čeprav sta bila globoko ginjena, nista marala kazati posebnega zanimanja. Začela sta učiti izvoljeno dušo, in ta je z velikim veseljem sprejemala nauke in molila.

Marija je izpolnila obljubo, ki jo je dala v sanjah. Ko se je zdelo, da se je približal konec življenja, so jo nesli v cerkev, ki jo je videla v sanjah in je bila krščena prav pred podobo lepe Gospe (Marije). Ko je postala kristjana in prejela ime Marta, se ji je začelo zdravje boljšati in po dolgem okrevanju se je lahko vrnila s soprogom domov. Njen stari 65 letni oče je jokal veselja.

Nekaj mesecev po tem dogodku je šla sestra, ki jo je oskrbovala, na njen dom in tu je stari oče prosil za krst.

„Mene“, je rekel, „ni treba siliti, meni zadostuje vedeti, da je Bog kristjanov tisti, ki je ozdravil mojo hčerko, in to me sili, da ga ljubim in častim.“

Sestra je polna ginjenja razlila na starčkovno glavo čistilno vodo, ki ga je storila božjega otroka. Ista sreča je doletela tudi druge člane v družini.

VOŠČILO SVOJE VRSTE.

Ko je salezijanski predstojnik gospod Ricaldone na svojem potovanju prišel v Kalkuto, se mu je približal pagan Santone Indü, ga dolgo gledal in opazoval gube na rokah in čelu in potem poln prepričanja rekel: „Vi ste že raztrgali sponse življenja... že ste se oprostili železnih zapovedi Karma... ne preostaja Vam drugega, kakor da se vnovič rodite v kravi in potem vstopite v Nirvano (posmrtni prostor).“ — Čudna vera ubogih paganov!

Začetek misijonarjenja

Prvi pouk v misijonu.

Ko stopi misijonar na tujo zemljo, odločeno njegovemu misijonskemu delovanju, mu določijo tovariša, ki je že več let deloval v misijonu, da mu je učitelj. Ali peš ali na konju spremlja tega izkušnega učitelja in ga opazuje v njegovem delovanju. Obenem pa spoznava kraje in ljudstvo.

Ko se vrne domov v misijonsko postojanko, tedaj se uči tistega jezika, ki ga govore prebivalci onih krajev. Učenje jezika ni ravno lahko, zlasti pri indi-

janskih in tem podobnih divjih in napol divjih plemenih, ki nimajo slovnice in knjig. Učiti se mora kakor majhen otrok: poslušati, kazati, ponavljati, posnemati. Koliko truda stane tako učenje, bi le misijonar, ki je poskusil, vedel povedati.

Ko se nauči toliko, da vse razume in se da razumeti, tedaj gre sam in išče duš, ki še ne poznajo pravega Boga, in ko jih najde, jih začne učiti. Pri prvem pouku se navadno posluži križa. Pogled na na križu pribitega Odrešenika jim rodi radovednost in zanimanje. „Kdo je to? — Zakaj je pribit? — Zakaj je ranjen? — Kdo ga je pribil? — Čemu trnjeva krona?“ Ta in podobna vprašanja, ki jih izsiljuje radovednost, se vrste drugo za drugim kakor misli. In tedaj jim začne misijonar razlagati o Jezusu, o njegovem božanstvu, o njegovi dobroti. Prav to, ker ga vidijo v takem stanju, vzbuja pozornost. Vsak je radoveden, kaj je storil, kdo ga je ranil... in kakor lepa, zanimiva povest se zdi misijonarjeva razlaga, in med to razlago vmešavajo vsavrstna vprašanja, ki še bolj vzbujajo pozornost in zanimanje. Šele prvi pouk je, in vendar kako mogočen vtis pusti v onih preprostih dušah, zlasti v otrocih.

In to je temelj nadaljnega pouka.

Poganske vraže in obredi

Mesec lune.

Kitajci štejejo leta po luni in ne po solncu, zato jim je september mesec lune. September ima poseben pomen in je Kitajcem nekaj slovesnega. Za ta mesec imajo vsavrstne vraže. Zvečer zapuste hiše in se podajo v prosto naravo častit luno in ji darovat darila. Vso noč povzročajo grozen hrušč in streljajo z možnarji.

Za ta mesec si preskrbe posebnih slaščic, ki jih potem skozi ves mesec delijo v dar. Lani so se te slaščice nepričakovano izneverile. Raznesel se je glas, da bodo vsi, ki jih bodo jedli, umrli. Jeli bila kaka vraža? Zdi se, da ne. Neki amerikanec je baje prodal pet vreč zastrupljene moke, želeč na ta način v korist bolše-

vikom zastrupiti vse Kitajce. Ubogega amerikanca so res zaprli in ga kaznovali z veliko globo. Nato je mandarin izdal ukaz, naj nihče ne uživa slaščic, ker so zastrupljene.

Drugi so pa razlagali stvar takole: „Neki slepar je zgubil tožbo s slaščičarnarjem. Zeleč se maščevati, je razširil glas, da so slaščice tega trgovca zastrupljene. Širil je letake in svaril Kitajce, naj ne jedo teh slaščic, če ne marajo, da Kitajska pade v roke tujcem.“

Še druga gorja so bila prihranjena za mesec lune. Neki prerok, načelnik bonzev, zelo poglobljen v kitajsko sv. pismo, je napovedal, da bo 15. septembra grozen zmaj hodil po ulicah in požrl vse, kar bo srečal. Vsi pametni so se založili z žive-

žem in tičali v hišah. Kaj pa nespametni? O njih so pripovedovali najbolj čudne zgodbe. Neko ženo je baje zgrabil zmaj in jo skoraj zadavil. Neki mladenič se je z največjim naporom komaj rešil iz zmajevega žrela, in toliko drugih strašnih dogodkov. Jaz sem pa izšel in hodil po ulicah, pa nisem srečal nikakega zmaja.

Še nekaj je napovedal ta prerok. „Gorje tistim,“ je rekel, „ki bodo v tem letu jedli kokoši. Letos so v kokoši vstopili duhovi in duše umrlih in kdove, kaj bodo storili s tistim, ki jih bo jedel.“ Posledice: nihče se ni dotaknil kokoši, nihče jih ni hranil v hiši. Bolj pogumni so jih morili, a jesti si jih ni upal nihče in so jih nosili misijonarjem, katere še nikdar ni doletela tolika sreča.

In to ubogo ljudstvo, kadar gre za resnice katoliške vere, je tako zelo protivno! Molite k dobremu Bogu, da jih razsvetli in omehča.

Misij. *Baldar Pilenga.*

Krvno bratstvo.

Sakalavi na otoku Madagaskaru imajo poseben obred, po katerem postanejo *krvni bratje*.

Dve osebi, ki skleneta postati *krvna brata*, si najprej ranita prsi s kopjem. Nato spusti vsak nekaj krvi na krožnik in jo zmešata z rumom. Potem naslonita na to zmes kopje, z ostrino navzdol. Starejši ga prime za leseni ročaj, mlajši za ostrino in začeta grozno zaklinjati tistega, ki bi se drznil prekršiti bratstvo. „Če ti prekršiš svojo prisego, naj se ne množe tvoji voli, zemlja naj ne rodi krme, tvoja žena naj postane nerodovitna in naj te zapusti in vzame drugega, ti pa ostani zavržen in nihče naj te ne pokoplje.“ Nato krvna brata spijeta mešanico krvi in ruma.

To krvno bratstvo je nekaj svetega. Lažje bo zapustil lastnega očeta, lastno mater in lastno soprogo kakor krvnega brata. Marsikak tujec, če je moral živeti med *Sakalavi* ali če je imel z njimi razmerje, je smatral za koristno, da se podvrže temu obredu.

Imajo še druge vraže, na primer: nikdar ne prodajo vola v četrtek; vsakega otroka, ki se rodi v četrtek, se jim zdi potrebno usmrčiti, sicer bo v nesrečo staršem.

Misij. *Regis Royon.* D. J.

Mladina vstani!

Dela je obilo a delavcev
malo.

Vstani
in tudi ti deluj
v misijonskem smislu!

Naloga

Pravijo: „Vse vere so dobre, čemu torej misijoni?“

Kdor bo najbolj dokazal, da to ni res, dobi za nagrado tri zanimive knjige: Blaženi Don Bosco — Vzgojna metoda blaženega Don Bosca — Junak s pristave. — Spisi se sprejemajo le od mladine do 18 leta. Najboljši izdelek se bo objavil v Misijonski mladeži